

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

LETO IX. -- ŠTEV. 158
M A R E C 1 9 4 1

AÑO IX. -- NUM. 158
M A R Z O 1 9 4 1

SU EMINENCIA Dr. SANTIAGO
LUIS COPELLO DANDO LA BEN-
DICON PASTORAL

“Obedeced todos al Obispo como
Jesucristo obedeció al Padre, y a
los Sacerdotes como a los Apóstoles.
Donde está el Obispo está allí tam-
bién el pueblo, como donde está
Jesucristo está allí la Iglesia Cató-
lica”. (San Ignacio en el año 107).

4. MAJA se bo vršila slovesnost SVETE BIRME. Poskrbite, da Vaši otroci ne bodo ostali brez tega zakramenta. Saj brez darov sv. Duha ne bodo mogli ostati nedolžni in v veselje in tolažbo svojim staršem.

Večina bralcev je bila v mladih letih pri birmi. Nekateri pa tega zakramenta tedaj še niso prejeli. Mnogi so naprošeni, da so za botra. Ti vsi, in sploh vsak vernik naj bi o birmi bil vsaj nekoliko poučen.

Trije zakramenti vtisnejo duši pečat, ki ne ugasne, nebrisno znamenje: krst, birma, mašniško posvečenje. Krst stori človeka za člana božjega kraljestva. Birma ga uvrti v bojno službo Gospodovo in ga potrdi za vojaka in boreca božjega. Mašniško posvečenje ga dvigne za vodjo v božji službi. Ti trije zakramenti imajo globok pomen za Cerkev in posameznega vernika.

Birma ni tako neobhodno potrebna za zveličanje kot krst. Vendar ne sme nihče zamuditi, da bi je ne prejel, ko pride priložnost. Tudi odrasli mora in sme biti birman, ako v mladosti iz kakšnega vzroka ni mogel biti.

Kaj daje birma? Že ime (confirmatio = potrjenje, okrepitev) pove, da dvigne krščenca na višjo stopinjo krščanskega življenja. Birma hoče storiti mladea za polnovrednega, zrelega kristjana.

Birma posveti mladega vernika za viteza, mučenca in duhovnika.

Vitez: Ko gre mladec v leta, se dvignejo zoper njegovo dušo sovragi. Hudič, svet in nižja natura se zarote, da ga odvrnejo od lepega življenja. A mladec ni prepuščen samemu sebi. Pri birmi je imenovan za viteza. Duh božji bo z njim. In mladec se uvrsti v vojskujočo Cerkev.

Mučenec: Pred vnebohodom je dejal Kristus apostolom: “Priče boste meni do kraja sveta” (Apd 1,8). Priča je v grškem jeziku martyr = mučenik. Martyr je priča za Kristusa. In to moramo biti vsi. V življenju in delu moramo pričevati za Kristusa. Da vršimo zapovedi, da z besede in nastopom spoznavamo vero vanj. Višek pričevanja je mučeništvo, ki da kri in življenje za Kristusa. Nobenemu verniku ni prihranjeno večje ali manjše mučeništvo. Odkod moč za pričevanje o Kristusu pred svetom? Sv. Duh jo daje pri birmi. Junaški

mučeniški duh stare Cerkve naj tudi nas prešinja!

Duhovnik: Poleg rednega duhovništva je še splošno duhovstvo, ki smo ga deležni vsi verniki. Sv. Peter piše: “Vi ste izvoljen rod, kraljevo duhovstvo” (1 Pet 2, 9). Vsak vernik je duhovnik. Svoje duhovstvo izvaja s tem, da pod vodstvom posvečenega duhovnika sme sodarovati pri sv. daritvi. Cerkev ne mara pri maši mutastih gledalcev in poslušalcev, marveč zavednih in prepričanih sodarovalcev. Vernik je duhoven, ko sodeluje pri razširjanju božjega kraljestva. To duhovstvo nam je bilo dano pri birmi, ko smo bili maziljeni s krizmo. Zavedajmo se, koliko častitost smo torej prejeli.

Ker ima birma za vernikovo življenje tako globok pomen, podeli ta zakrament škof sam. Le škof ima namreč polno oblast od Kristusa. In po škofu deluje sv. Duh na poseben način.

Kristjani, birmanska milost naj živi v nas celo življenje!

El día 4. de Mayo Su Excelencia Mons. dr. Antonio Roca administrará la santa Confirmación para la Colectividad eslovena en Av. del Campo 1653.

Hace tres años hemos tenido igual fiesta, la que recuerda esta ilustración.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361

(48-0095)

Kliči od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.
sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6418

Registro de Prop. Intelectual 81190

Letna naročnina za Argentino 2 \$.

CERKVENI VESTNIK

2. marca maša na Paternalu za Ivana Pečenko. Molitve na Paternalu.

9. marca maša na Avellanedi za rajne Sabotin. Molitve na Paternalu.

16. marca maša na Paternalu za Jožefa Glavič. Molitve na Avellanedi.

23. marca maša na Avellanedi za rajne stariše Lah. Molitve na Paternalu.

30. marca maša na Paternalu za Maksima Bovcon. Molitve na Paternalu.

V postu bo popolane sv. križev pot.

Za Ivana Kerševan bo maša 2. marca ob 12 uri v cerkvi sv. Roze. Za Franca Lisjak 16. marca ob 12 uri istotam.

Za rajnega čast. Jožefa Kastelica obletna maša 9. marca ob 12 uri pri sv. Rozi.

Krščeni so bili Ana Marija Volčič v San Cayetano in Marija Globokar v N. S. de Candelaria.

BIRMA IN PRVO SVETO OBHAJILO

Čas hiti! Da ne bo vse zadnji trenutek! Prijavite hitro otroke, da se bodo prav pripravili, da bo veselje za dušo in telo!

Prvo sv. Obhajilo bo na belo nedeljo 20. aprila.

Birma bo 4. maja.

Najugodnejša prilika, da prijavite otroke je ob priliki popoldanske službe božje, ki je vsako nedeljo ob 16.30 uri na Paternalu (razen 16. marca) Av. del Campo 1653. Tudi po maši je prilika za prijavo. Prav tako sprejemajo prijave šolske sestre v šoli na Paz Soldán 4924.

Na Avellanedi prijavite otroke, ko je tam služba božja v Manuel Estevez 630.

K sveti birmi morejo pristopiti tudi otroci, ki še ne hodijo v šolo. Tukaj starost ni nič omejena. Če torej stariši želijo, da prejmejo sveto birmo z večjimi tudi njihovi še mali otroci, se tudi to lahko zgodi.

Otroci, ki imajo nad 6 let morajo biti na birmo pripravljene tudi s spovedjo. Tisti ki so v teh letih naj se pripravijo tudi za prvo sveto Obhajilo, če še niso bili. Zato je treba, da jih prvi čas prijavit.

KRIŽEV POT

Postni čas je poseben spomin na Kristusovo trpljenje. Naša sveta vera časti Odrašenikovo trpljenje kot svoj največji zaklad. Saj nam je z njim naš Odrašenik pridobil odpustanje grehov in nas odkupil sužnosti hudobnega duha.

Uči nas tudi prave življenske modrosti in nam razloži smisel človekovega trpljenja na zemlji.

Križev pot bomo molili vse postne nedelje pri popoldanski molitvi in ste vsi tople povabljeni.

NOTA DE ADMINISTRACION

Un asunto muy delicado de nuestra Revista es la parte económica. Agradeciendo a los que generosamente han cumplido con nosotros nos dirigimos a los que todavía no están al día con el pago. Son 2 \$ de abono anual. Con agradecimiento se reciben también las donaciones. — Consigan nos suscriptores.

AVISOS

Nos dirigimos a nuestros lectores que colaboren consiguiendo avisos.

Puesto que la Revista tiene una circulación bastante grande, los avisos rendirán bien al interesado.

Rev. Padre Juan Hladnik, capellán esloveno, reside en la parroquia de Santa Rosa en Pasco 431. Se lo puede ver todas las mañanas, menos miércoles; y las tardes desde las 17 horas menos miércoles y viernes. Los domingos sólo hasta las 9 horas.

Teléfono 48-3361 y 48-0095.

POSTNA POSTAVA

POST OD MESA IN PRITRIGANJE V JEDI je zapovedan na pepelnico in vse petke 40 dnevnega posta.

PRITRIGANJE V JEDI je zapovedano vse srede v postu in na veliki četrtek. Na veliko soboto ni posta.

POST OD MESA (ABSTINENCIA): se ne uživa meso, ne mesna juha ne nobena mesna jed. Ta post je obvezen za vse vernike, ki se pameti zavedajo, če jih ne opravičuje zdravnikova odredba ali pomanjkanje. Za posebne slučaje je treba prositi dovoljenja pri pristojnem župniku.

PRITRIGANJE V JEDI: jesti le trikrat na dan; do sitga samo pri obedu, pri zajtrku in večerji pa manj kot navadno. Ta post veže vernike med 21. in 60. letom. Oproščeni so: d. lavci, ki imajo teška telesna dela in kateri potrebujejo izdatno hrano iz zdravstvenih razlogov.

Postna postava dene na preskušnjo človekovo notranjo vrednost. Cerkev ni postavila nad nikomur nobenih stražnikov. Vsak je sam svoj gospodar in prav zato pa naj vsak iz lastne volje izpolni naročilo matere sv. Cerkve, ki nam naroča post kot sredstvo v boju proti neurejenim nagnjenjem naše narave.

V sedanjem času se premnogi ljudje obnašajo v življenju, kot da ni po smrti ničesar več. In vendar vemo prav za gotovo, da nas čaka večnost, v kateri naš čaka tudi nagrada za svojo življenje in kazen za nespodobnosti.

KLIC K BOJU

Človeška narava je nagnjena k slabemu. Prav tako kakor na neobdelani njivi raste le plevel in nikoli koristno zrnje, tako tudi človekovo življenje pripelje v nesrečo, če ga človek ne vodi in nadzira svojih nerednih želja.

Post, zatiranje mesene želje, je eno izdatnejših sredstev pri upostavljanju izgubljenega ravnotežja naše izprijene narave. Kdor doseže nad seboj oblast, da se more odpovedati jedi ali pijači po kateri močno poželi, bo dovolj močan, da se bo upr tudi zapeljevanju svoje narave in hudobnega duha, kadar ga bo vleklo v pogubne želje. Kakor je treba divjega konja s postom ukrotiti, tako tudi svojo uporno naravo človek spravi v red, ki bo v srečo telesu in duši, ako si pridobi oblast nad seboj s postom.

Sveta cerkev dobro ve, da bo marsikateri njenih ne dovolj poučenih otrok njeno postavo zasmehoval. Podoben je bolniku, ki zametuje predpisana zdravila... v svojo lastno pogubo. Razumni verniki pa sprevidijo veliko korist tega naročila svete vere in so hvaležni, da se jim naroča

telesna pokora, katera ima prav poseben božji blagoslov za tistega, ki jo sprejme kot božje naročilo.

Za telo je res v petek klobasa prav tako dobra kot v nedeljo. Toda duša, kateri ni mar božjega naročila, pade s svojo upornostjo še bolj pod oblast hudobea, ki vse naše življenje na išče drugega kot na kak način bi človeka odtrgal od Boga in spravil v pogubo. Neposlušnost v postni postavi ima dvojno usodno posledico za človeka: je neposlušnost in zato greh, je pa tudi izgubljena bitka, v kateri je telesna poželjivost zmagala nad duhovnostjo, kar ima za posledico poživljenje človeka... in: kdaj so bili ljudje bolj poživljeni kot sedanji čas! In to prav zato, ker iščejo samo načinov, kako bi stregli telesu, za dušo se pa ne menijo.

V tem kratkem življenju, ki ga nam je odmenil Bog, se bije v vsakem človeku borba med dušo in telesom. Telo hoče zmagati s poželjivostmi; hudobni duh se poslužuje neurejenih želja, da bi človeka zvodil proč od višjega cilja, ki je človeku omenjen v večnosti. Hudobec človeka včasih tako zaslepi, da sploh obrne proč svoje poglede od večnih resnic...

Takole je naročil Gospod Jezus sam: te vrste hudobcev je mogoče izgnati samo z molitvijo in postom.

Nikar se torej ne norčujte, dragi rojaki, iz postne postave, temveč z radim sreem jo spolnite. Naj ne bo nobene hiše, v kateri bi v postnih petkih jedli meso. Pa tudi glede pritriganja v jedi bodite pripravljene in radovoljne. S tem človek zadosti za svoje grehe, pridobi več oblasti sam nad seboj in si pridobi naklonjenost božje Previdnosti in mnogih milosti za dušo in telo.

Postni čas je pa tudi čas krščanske ljubezni. Bodite tudi velikodušni v potrebah bližnjega.

IZ UPRAVE

Nekateri zastali naročniki menda čakajo, da jih pride kdo osebno tirjati naročnino.

Saj veste, da je to nekaj nevséčnega! Uradnika ne moremo plačati. Jaz sam osebno pa nikakor ne morem obiti vse, zato prosim, da se potrudite in prinesite ali pošljite na moj naslov ali pa na upravo.

Plačati morete tudi g. Zlobecu Pepetu in g. Laknerju in škrbecu.

Bovconovi so prejeli iz domovine žalostno vest, da je zapustil solzno dolino njihov dragi oče

✠ MAKS BOVCON.

V Gojačah na Vipavskem je stal njegov mirni dom, ki ga je zapustil 18. jan. star 65 let.

Poslednje slovo je bila žalost za celo vas, najbolj pa ga objokujejo otroci, ki jih je z veliko ljubeznijo vzgojil. Doma žalujejo za njim 1 sin in 4 hčere; tukaj pa so trije sinovi: Karol, Rajko in Sr. čko, katerim izrekamo naše sožalje.

Maša za rajnega bo na Paternalu 30. marca.

Slovenski misijon v Bangaliji. V Indiji ob reki Ganges zelo lepo deluje slovenski jezuitski misijon v Bošontiju. 10. okt. se jevršila tam velika slovesnost. Bila je blagoslovljena cerkveca, ki je bila največ zgrajena s slovenskimi darovi. Tamakj deluje misijonar Andrej Gabrič.

PO ARGENTINI SEM TER TJA

Temu se pa godi kot ptičku... Marsikdo si misli tako, ko bere o mojih doživljajih po širni Argentini.

Seveda ne pomisli vsak tega, da človek ne zapiše vsega, kar doživi. Posebno pa prikrijem nevšečnosti, katerih mi napravijo nekateri rojaki, ki našemu imenu prav nič časti ne delajo... So pač taki, katerim ni nič mari! Pa vendar bi bil ogenj v strehi, če bi človek kaj zapisal na njihov račun... Pa takele dogodivščine so na dnevnem redu le v Buenosu in njegovi bližnji okolici. Rojaki, ki so šli dalje notri v deželo so nekaj več videli in stvari bolj pametno sodijo, kot tisti vsevedneži, ki se radi ponašajo s tem, da "so se jim oči odprle in da so spregledali"...

To pot sem jo spet mahnil malo bolj daleč. Saj bo že kmalu 5 let, pa še je krajev, kamor nisem stopil, da poneseš pozdrave in tudi kako dobro besedo, ki jo oni, raztreseni daleč naokoli, še manj morejo slišati.

"Lahko gre, ker ima solde! Če bi pa z lopato delal kot jaz, bi bil pa doma!" Taka mi je oni dan padla na ušesa.

Tako, dobro! Mi ni treba pustiti lopate... Pa sem kar zaklenil svojo sobo in "par tisočakov v žep"...

Saj ni bilo res! Tristo pesov sem pa res imel. Saj toliko bo stala sama vožnja. Za drugo bo pa že Bog dal...

In je tako tudi bilo. In če bi tako ne bilo, bi Duhovno Življenje ne moglo iziti. Pa je šlo vse po sreči. Hvala Bogu.

Bilo je 13 januarja.

Nesrečna številka! Pa se je nisem ustrašil. Kaj še! Celo tako drzno sem si upal misliti, da se bom vozil z zrakoplovom. Nesrečno številko sem pustil pa doma na koledarju...

In še pohitel sem. Že ob 5 uri sem imel mašo, kajti kmalu po šesti uri je odpihal vlak doli proti jugu.

Dolga bo pot! Comodoro Rivadavia je kar 2200 km daleč od Buenosa. Do Lome Negre bom pa tudi imei 8 ur vlaka. Treba si je torej kaj oskrbeti proti dolgočasju in za telesne potrebe.

Glede prvega ni bilo težko. Kup časopisov! Vlak bo dal družbo! Glede drugega je bilo težje. Prodajalci sadja so še spali...

Kmalu sem našel primerno mesto.

Z Bogom Buens Aires za nekaj dni.

Pognali smo se proti Temperleju in dalje. Hitro so bile za nami okajene hiše in zadihala je sveža narava polna zelenja, pomlajena po deževju zadnjih dni.

Šele onstran Cañuelas sem se začel zanimati za okolico. Preje je bilo treba dati Bogu, kar je božjega.

Širna ravnina se ponaša z lepo obdelanim poljem na eni strani, na drugi strani pa vidiš črede cikastih ali šekastih krav, katerih mleko prodaja v Buenosu "La Martona". Skupine eukaliptovih dreves beže mimo in le za hip vidiš skozi drevje tudi skromno kočjo ali pa tudi gosposki dvorec.

Sem pa tja smo zdrveli čez kak mostič, zbrzeli mimo močvirnega loga, pa se spet ustavili na postaji, da izložijo mlečne vrče, ki bodo jutri spet polni potovali nazaj v nenasično mesto s 3 milijoni železcev.

Vsak čas je videti kaj novega in kdor ne hodi po svetu z zavezanim jezikom, tudi marsikaj novega zve. Vlak res ni bil posebno napolnjen, toda bilo je dovolj sopotnikov za besedo in tako je bilo kar hitro 11 ura, ko so nas poklicali h kosilu.

VESELA DRUŽBA

"Las Flores" je bilo zapisano na postaji. Pomembno železniško križišče je to. Tam se odeepi tir za Tandil.

Mi smo imeli druge opravke in se zato nismo menili za nove potnike, ki so vstopili. Po končanem kosilu sem se srečal v vozu z novimi obrazi. Bila je večja skupina deklet z znakom Katoliške Akcije. Vstopil je tudi župnik iz kraja Saladillo. Od tam so bile tudi dekleta, ki so potovala v Azul na zborovanje. Preje dosti zaspani voz je bil polen žvrgolenja in veselega smeha. Kmalu je bil cel voz ena sama družba, gospod župnik je pa imel besedo.

Brezbožni ljudje menijo, da jim bi vera ubila vse njihovo veselje in zato se je boje in zato beže pred črno suknjo. Vse to pa samo zato, ker ne vedo, da ima veliko večjo mero veselja in smeha tisti, kateri nosi z Bogom jasne in čiste račune. V njem je božji mir in božje veselje.

Postali smo na postaji Cachari. Na oknu postaje je sedelo drobno dete. Oči vseh potnikov so se uprle vanj, dete se je pa tako nedolžno sladko smehljalo, kot da je njegova ne le skromna postaja temveč cela južna železnica...

Malo je bilo malčku mar, kaj je njegovega in kaj ne! Kar oba palca si je nesel v usta in bil srečen. Saj je vedel, da mamica ni daleč od njega, čeprav je nikjer nismo videli... Ali ni neveren človek živo nasprotje te nedolžne sličice, ker si mora na vse mogoče načine dopovedovati, zakaj se na svetu ubija in lovi za praznimi sencami... Pa kaj hočemo. Danes živimo v času, ko hočejo biti "otroci" veliki... Pa jih preveliki škornji žulijo, ker — si nikakor ne morejo razložiti stvari, o katerih menijo, da so jih "pojedli s ta veliko žlico".

Tako smo brzeli dalje. Vsak hip je prinesel kako novo resnico in novo razvedrilo.

Tako smo bili v razgovoru, da bi človek ne vedel, kdaj mu je čevelj zginil z nge!

Pa mi ni zginil čevelj, pač pa moj kovčeg.

Ne vem kako sem prišel na misel, da sem pogledal tja, kjer bi imel biti.

Pesjana vendar! Kovčeg so mi ukradli, tako sem ugotovil. Menda vendar ne? so se spogledali sopotniki.

In ni ga bilo! Pa mirna Bosna!

Bila je samo mala potegavščina. Nekdo izmed navzočih je nalašč napravil šalo. Jaz sem se pa le za ušesi popraskal. Bila bi prav nevšečna stvar in kdo ve kako bi me zeblo na mrzlem jugu, če bi se kdo drugi zavijal z mojim talarjem.

Vsekakor pa to ni bil dogodek brez koristne vsebine, kajti več kot enkrat se je zgodilo že neprevidnemu potniku, da so ga zapleli v razgovor in ga med tem okradli.

Azul! Prijazno mestece. Morda eno najlepših v deželi, zgrajeno po enotnem načrtu. Je tudi sedež škofije, važno trgovsko središče. Velika žitna skladišča, nalagališča za živino, lepo tlakane ceste so znamenja blagostanja dežele, polne plodnega polja, košatih dreves in pasočje se živine.

Kmalu smo se pognali spet dalje. Še eno uro vožnje pa bomo v Olavarriji.

Že so se kazala tam v dalji nekoliko dvignjena temna brda, nad katerimi je bilo že opaziti oblake dima, ki se noč in dan vali iz cementnih tovaren v Lomi Negri in Sierras Bayas.

V LOMI NEGRI

Iznad skupine drevja so se dvigali stolpi. Vlak je zadržal svojo brzino in že smo bili na postaji Olavarria.

Potniki so se vsuli iz vlaka, a prav tako je stekla cela reka ljudi nam nasproti. Med mnogimi obrazi sem kmalu spoznal nekaj znanih. Poglej no, sem opazil Žlembergerjevo mamo in hčer Malči, ženo Štularjevo, in oni le je Marko Golobič in Pezdirčev Stanko. Glej no fanta, kako je zrastel.

Že smo se pozdravili in seznanil sem se že tudi z novim znancem Jakobom.

Pravijo da nimajo nikjer tako dobrega piva kot v Olavarriji, tako je menil Marko in bili smo kar kmalu edini, da ga pokusimo. Saj je pa tudi sonce nemilo grelo in je bil človek že kar potreben hladnega požirka.

Še malo smo zavili sem in tam po mestu, ki je kaj lično z lepimi trgi in tlakanimi ulicami in ličnimi stavbami, med katerimi je tudi cerkev prav nekaj zgledega.

Torej v Lomo Negro!

Kmalu je bilo konec tlakane ceste in zavil nas je oblak prahu. Široka je cesta, tako široka, da ne veš ali bi jo ne sodil raje za "gmajno", ker je marsičemu bolj podobna kot cesti. Zato pa se je zgodilo preteklo zimo, ko je bilo mnogo deževja, da so avtomobile in omnibuse spravili v kraj prav tako kot po slovenskih vaseh — sanke čez poletje... Pot je bila namreč tako neprehodna, da ni šlo nobeno vozilo nekaj mesecev po njej. Tovarna ima namreč svoj železniški tir in na tovrne vlake so se utihotapili tudi tisti potniki, kateri so morali v tistem času iz Lome Negre ali vanjo.

15 km je dolga pot. Pa smo jo premerili kot misel. Šofer je tistim "gonjam" že vaje in je znal izbirati sedaj na levo in spet na desno.

Kaj pa je kaj novega v Lomi Negri?

Po navadi. Pred nekaj meseci smo bili že zares v skrbeh, da bomo morali "potovati". Kazalo je da se bo delo kar ustavilo. Sedaj je pa spet bolje in imamo posla dovolj.

Že je bilo videti sive strehe nizkih hišic. Od zadnjič ko sem bil tam — bilo je pred letom — je naselbina zopet narastla na dolžino in širino. Ni pa niti od daleč podobna slovenski vasi. Zastonj iščeš cerkvenega zvonika. Le tovarniški dimniki vale oblake dima v sinje nebo. Še nekaj polja, ki so ga nedavno poželi — saj so še vreče pšenice čakale na njivi — pa smo zaprašili v naselbino. Družinske hišice so nekatere kaj prikupne. Narejene so vse po določenem vzorcu, vsak pa ima še vseeno pravico, da prida hišici značilen obraz po tem,

kako je uredil vrtec pred hišo in za njo. Nekateri slovenski domovi se prav v tem odlikujejo.

Ustavili smo pred Štularjevim domom. On je malo preje prišel z dela. Ravno prav, da nam ni bilo treba sestiti k prazni mizi.

Kaj pa v Buenosu? tako so se zanimali vsi.

In kaj delate s Slovenskim listom? Ali je odšel s starim letom? V novem ga še nismo videli?

Hm, saj res. To mi pa še ni prišlo na misel. Saj ga res v nvem letu še ni bilo. Nikar pa ne mislite, da je shiral naš list. Ni in ne bo. In to pot tudi ni kriva uprava, če list ni izšel. V tiskarni je namreč stavka. Tiskarji hočejo več plače in tako stoji v Buenosu sedaj 40 tiskaren in z njo tudi naša. Toda v najkrajšem času bo list spet tukaj.

In mohorske knjige? je pozvedoval Golobič?

Le potrpiamo malo. Doma v Sloveniji morajo še večje nevšečnosti premagati. Sedaj je vojska. Toda mohorske knjige bodo že prišle. Če niso za Božič, bodo pa za pust!

Sedaj pa malo na okrog, da obiščemo stare znance. Pri Pezdirčevih se je drobečno smejala mala Tončkica. Izpolnila je v družini vrzel, ki je nastala ob smrti Tončke, njene sestrice.

Pri Vukšiničevih je mali Jožek pokazal, da ima tudi srčkano sestrico.

Pri Žlogarju se je razgovor razvil v celo učeno debato. Kdo pa ni danes velik politik? No pa vseeno še ni zato vojske konec. Pa bi bilo kaj prav, če kmalu končajo.

V Lomi Negri živi tudi nekaj družin iz Banata in Črne gore. Na prejšnjih obiskih se z njimi nisem srečal, to pot pa sem jih našel in nekatere tudi obiskal na domu.

Tako smo se zadržali okrog, da se je najbrže Žlembergerjeva mama jezila, da nas tako dolgo ni na večerjo.

Vse bi bilo tukaj lepo. Saj smo kot doma. Je nas Slovencev dovolj za družbo. Žalostno je le to da smo tukaj kot živali. Nič božjega nimamo nikjer. Ni cerkve; gospoda vidimo pa takrat, kadar vi pridete, tako je tožila mama.

Loma Negra je ena tistih številnih industrijskih naselbin, ki so bile zgrajene v prid tovarnarjem in nič več. Nič se ni pomislilo, da je človek še kaj drugega kot delaven stroj. Delo se mu plača; dá se mu toliko, da more za silo živeti, a drugo pa ni bilo fabrikantom nič mari.

Za gostilne in plesišča so si ljudje sami hitro poskrbeli. Dosti je tistih, ki skrbijo za zabavo. Kupiš lahko vse, kar se ti zahoče. Samo za tisto, o čemer je naš Gospod naravnost povedal, da je edino neobhodno potrebno, to je "kaj pomaga človeku če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi"... samo za tisto se pa nihče ni nič potegnil. Tovarna sicer ima pripravljen prostor tudi za cerkev, toda sama neče zrasti iz tal. Trnje in ravno tako neurejeno, kakor neobdelana njiva!

modrost imajo nekateri ljudje. V Lomi Negri tega nisem slišal, drugod se pa to vsak dan ponavlja: kaj bomo otroka silili z vero. Kadar bo sam velik, tedaj se bo sam odločil, za kar bo hotel... Kakor da bi njiva rodila pšenico, ne da bi jo bilo treba sejati! Bo! Kar malo počakaj, pa boš imel osata in bodečega ščavja celo šumo!... samo klasja ne bo nič!... Kako pa naj bi otrok sam iz sebe zrastel dober, če je pa človekovo sree ravno tako neurejeno, kakor neobdelana njiva!

Moderno industrijsko življenje, ki je svet in sad "kulture in civilizacije" ni nič drugega kot brezobziren

pohlep, ki šteje samo z denarjem in častmi. Dušo pa v človeku ubija. In vendar je ne more ubiti! Niti sam v sebi ne more zadušiti božjega klica, kdor je svojo vero tako daleč zapravil da se smatra za kulturnega zato, ker je postal brezveren. . .

Morda bo pa v Lomi Negri tudi zrastel hram božji. V župnišču v Olavarriji sem slišal, da se prizadevajo in da je obljubljena znatna pomoč, če se z delom res prične.

Zaenkrat pa je najbližnja cerkev v Olavarriji in tja smo se naslednji dan, 14. jan. peljali k maši.

SKOZI PRINGLES V BAHIO BLANKO

V Lomi Negri so svoj čas rojaki imeli tudi jugoslovansko društvo, ki se je ponašalo z lepim imenom Bled. Tudi danes je tam naših ljudi še toliko, da bi mogli vzdržati lastno društvo. Pravijo da mora biti samih Slovencev do sto, kar se mi zdi za polovico pretirano; toliko je pa tudi drugih Jugoslovancev.

Nanesel je ob neki priliki pogovor tudi na društveno delo. Ni dvoma, da so Slovenci pokazali veliko vneme za društvo, toda bilo je tudi takih, ki so še več storili, da je moraló društvo v jamo. "Zakopali" so ga tedaj, ko se je vršil pogreb nekoga, ki niti član ni bil, pa mu je društvo priredilo lep pogreb. Saj so hoteli dobro, toda napravili pa le niso prav. . . V društvenem delu se kaj takega lahko zgodi. . .

Eden od tistih, ki je posebno glasno menil, "da med nami ni nobene skupnosti, da nismo pripravljeni za skupno delo nič žrtvovati", eden izmed bratov na jugu, je prišel kar v zadrego, ko sem ga povprašal, če je "plačujoči naročnik" "Naše Sloge". Saj menda veste, da se tako imenuje srbohrvaški tednik v Buenos Airesu.

Kakor da bi človek poslušal učenjaka ali iz bukev bral, tako mu je tekla beseda, dokler je druge učil. . . Saj poznate ono zgodbo o raku, ki je svoje mladiče učil, da je treba hoditi vedno "naprej", da grdo zgleda, če gre kdo "nazaj". . . Pokazati jim pa le ni hotel, kako se to naredi, kar jim je priporočal. . .

Tako v Lomi Negri nimajo društva. Pa za Slovence to ni nikaka zguba. Nimajo nobenih prepairov; nimajo nobenih novotarjev, ki bi mednje sejali neumnosti; nimajo nobenih razdiralcev. . . Najboljša vez, ki jih družijo je bratska ljubezen in kadar se jim zdi, se zbero in si naredijo praznik po svojem okusu in zapoje veselo pesem. Tako se je zgodilo tudi oni večer, ko sem bil jaz doli.

Naslednji dan je bilo treba dalje.

Na postaji sem se srečal z duhovnikom, ki je tudi čakal na vlak. Že preje sva se videla v mestu, a prav spoznala sva se šele na vlak.

Mladi duhovnik je imel kar čisto naš obraz. Pa tudi po govoricu se mu je poznalo, da ni zrastel v tej deželi. Je iz reda "Božje Besede", ki imajo glavno hišo v Villi Calzadi. Doma je pa iz Slovaškega. Ni nama bilo težko sporazumeti se z najino lastno domačo besedo. Saj je slovaški jezik močno podoben slovenščini in hrvaščini. Zato ga je pa tudi škofija Azul imenvala za spovednika hrvaškim sestram v Lapridi. Tam imajo namreč hrvaške usmiljenke v svojih rokah bolnico. Tja je bil prav tedaj namenjen. Kraj Laprida leži na pol pota med Olavarrijo in Pringlesom. Mladi duhovnik ima mesto svojega duhovskega dela v Sierras Bayas, kjer je velika cementna tovarna in mnogo slovanskega delavstva. Iz Lome Negre je tja precej daleč, vendar pa ne toliko, da se ne bi mogli potruditi rojaki kdaj kdaj in pohiteli tja! Tam bi se mogli tudi po slovensko spovedati.

Prijazni duhovnik mi je marsikaj zanimivega po-

vedal. Našel je v S. Bayas tudi precej rojakov iz domovine. Pa pravi da ga imajo radi, če on mednje pride, kadar imajo dobro voljo pri kozarčku; brezuspešno pa je njegovo delo, da bi jih spravil tja, kjer on kot duhovnik deli "vino" božje besede. . . Imava precej enake kristjane. . .

Do solz mu je bilo hudo! Saj bi tako rad ljudem dopovedal dokler je še čas, da ne bi svoje blodnje prepозno spoznali. . . "toda kaj, ko se mi pa smejejo", je tožil. Pravijo, da so se jim oči odprle, ko so šli v svet!

So se jim! Prav tako kot Adamu in Evi, ki sta preje vse boljše spoznala in brez strasti mirno živela, potem so se jima "oči odprle" in sta spoznala da sta naga. . . Vseeno pa sta morala iz raja ven v izgnanstvo solzne doline.

Tako je, prijatelj dragi! Doma je vsak moral po ravni cesti, tukaj gre pa le tisti ki hoče. To je dežela v kateri se dobro preskusi, kdo je res notranje kaj vreden in notranje trden in versko dovolj izobražen. Kdor ni, tega nese veter tja, kamor piha. Ker je tukaj večina ljudi, ki so prišli v Ameriko zato, da bi hitreje obogateli, da bi po lastnih željah lahko svobodno živeli brez sitnega materinega nadzorstva, je naravno, da vsi slabiči omahnejo. . . Malo je tistih, kateri znajo ceniti duhovne dobrine, katerim je mar duše, ki imajo kaj časa za molitev. . . Nič ne mislijo, kako bo nerodno tedaj, kadar bodo "zgubili pravdo z Bogom".

Tako se je zatopil v svoje misli blagi duhovnik, da je pozabil na vse drugo, in ko je bilo treba izstopiti, je pograbil svojo aktovko in sva se poslovila. Spremil sem ga še nekaj korakov zunaj.

"Toda, človek! sem opazil. In suknja? Vaš površnik!"

"Saj res."

Pozabil ga je v vlak in prav tako tudi brevir. . .

Pa mislijo nekateri, kako prijetno je življenje duhovnikovo! . . . Saj bi tudi ne bilo nič težkega, če bi naše duhovno delo ne imelo tako silne dolžnosti! Ko bi nam ne bilo na skrbi, kako neverne ljudi pripeljati na pravo pot, kako poštene ohraniti na pravem, kako zgubljene sinove pripeljati nazaj k Očetu. . . Za tistega duhovnika, ki mu ni mar drugega kot udobnosti življenja, ni njegovo delo nič težko. Oni duhovnik pa, ki se dobro zaveda silne teže njegove dolžnosti, ki se zaveda, da mora ljudem odpreti oči za spoznanje tega, kar je odločujoče za celo večnost, je pa njegovo delo dolžnost, ki ga močno teži. . . Kaj čuda, če človek pozabi suktnjo in še kaj drugega.

Kaj suknja! je ravnodušno odvrnil. Saj se je prav tako boje ljudje, kot nauka, katerega jim oznanjam! . . .

Spet smo se pognali dalje. Po nekod med zelenimi njivami, drugod skozi zrelo pšenično polje. Kar švignili smo mimo, da sem komaj preštel konje naprežene v stroj, ki je žel in mlatil ob enem. Bilo je 5 parov konj. Na enem koncu se je še zlatilo zrelo klasje, na drugem so že čakali zašite vreče. 10 konj in 5 ljudi, pa je storjeno delo, za katero je imelo nekoč dela 100 ljudi.

Spet so nas pozdravljali od daleč stolpi in visoka drevesa. Pa kmalu je bil od zadaj tudi Pringles in smo se gnali dalje. Na obzorju so začele rasti gore "Sierras de la Ventana". Od nekod je pritekla potok, ki je spremljal dalje našo pot. Železna cesta se vijuga ves čas nad potokom, ki živahno žubori dalje. Saj bi to bila prav naša slovenska dečžla, če bi tale brda bila porastla z drevjem ali gozdom, ko bi vsaj leščevje zelenelo med rodnimi njivami. Pa je vse golo in prazno. Na bregu ne vidiš zelenega sadnega vrta in ne bele hiše med drevjem, na vrhu griča ne vidiš ne lipe ne cerkve. In

ko zaviješ okrog griča, se ti na drugi strani spet pokaže prav ista slika. Tam nekje šele spet zazeleni drevje, ki ga je vsadila človeška roka in ki ga tudi zaliva.

Sierra de la Ventana bereš na postaji, ko je dolgi vlak preprečkal dva mosta, pod katerimi vale vodo hudourniki, kadar se zlijejo nevihte nad pokrajino. Kraj je znan kot letovišče. Razvajeni ljubljane bi seveda zavihali nosove, če bi jih človek poslal tja in bi rekli: grem raj v Kamniško Bistrico ali v Tržič ali v Kranjsko goro ali pa v Rakitno...

Edino stvar, katero ima dobro po naravi tisti kraj je voda. Vse drugo je pričarala iz tal človeška pridnost. Dobra voda pa sama teče iz bistrega studenca in še potok se vije po dolini.

Kmalu smo se nagledali vseh lepote tistega kraja in že smo zdrveli dalje. Marsikje se železna cesta zagriže med skale, drugod spet drvi po nasipih. Vsak čas pa se čuti, da so tla trdna, kajti po celi poti nikjer vlak ne drvi s toliko brzino kakor tam, kjer jo reže skozi ona brda.

Naprej je dežela spet ravna. Na zanemarjenem polju se vidi, da je manj rodovitna. Širno polje zrele pšenice zastonj čaka žetve. Najbrže se ne splača delo, ker je klasje prav klaverno in sem komaj mogel dognati, kaj je bila setev, toliko je bilo plevela. Naprej pa že ni več obdelano polje. Bodisi da zato ne, ker ne donša,

Nekateri obrazi iz Lome Negre

ali pa zato, ker ga je preveč drugod. Nič več ni ne kompirja, ne sončnic, ne koruze; le črede govedi in ovac nas zvedavo pogledujejo, ko drvi vlak mimo.

Kmalu opaziš tam v dalji nekaj srebrnobelega. Že razločiš oblike pristaniških žitnih skladišč, ki stojijo kot ogromni stražarji na morskem bregu v Ing. White.

Na morju se razločujejo obrisi ladij. Dva morskata velikana italjanske zastave sta se zatekla tja, kjer jima je manj vroče kot zunaj na odprtem morju.

Že se kažejo tudi stolpi velikega mesta Bahije Blanke. Ura bo skoraj 19. Še nekaj minut, pa bomo na postaji največjega mesta na argentinskemu jugu in najboljšega pristanišča v Argentini. (Dalje sledi.)

HRVAŠKI JUBILEJ

Cela Hrvaška in z njo cel slovanski jug praznuje letos 1300 letnico, odkar so postavili brazde med hrvaškim narodom prvi krščanski blagovestniki.

V 6. stoletju so osvojili svojo sedanjo domovino mladi slovanski rodovi, ki so pridri čez Karpate. Vse od črnega pa do Jadranskega morja vse do grškega Epira so zasedli mladi narodi, ki so ostali nato gospuodarji dežele vse do danes. Naši slovenski predniki so očitno bili najdržnejši, ker so drli najdalje na zahod, vse do slavne Akvileje, ki je po Atilovih puščenjih že zopet rastle iz razvalin.

Hrvatje so svoje organizirano življenje pričeli najprej ob jadranski obali, kjer so zadeli na cvetoča mesta, o katerih so nekatera porušili, druga so se jim pa zlepa podala.

Polagoma se je red vračal v deželo. Stari prebivalci so se sprijaznili z novimi naseljenci. Prišli so Hrvatje takoj tudi v stik s krščanstvom in spoznali veličino tega božjega nauka.

Dalmacija, znana iz stare rimske zgodovine, je bila kaj pomembna dežela v rimskih časih. Saj so bili od tam tudi nekateri cesarji, tako sam krvočni Dioklecijan, ki je bil iz Solina, katerega označujejo danes le še izkopanine blizu Splita, ki je nadomestil razrušeno pogansko prestolico Dalmacije. Od tam so bili tudi nekateri papeži.

2. avgusta 640 je bil izvoljen za rimskega papeža dalmatinski arhidijakon Ivan, ki si je privzel ime Ivan IV.

On je že dosti spoznal novodošli narod, vedel je za plemenitost značaja novih doseljencev in smatral za svojo dolžnost, da jih privede v naročje svete Cerkve.

2. avg. 640, ko je on zasedel papeški prestol, se po pravici smatra kot najpomembnejši dan v pokristjanjenju Hrvatov. Papež Ivan IV. je poslal svetega opata Martina z nalogo, da začne misijonsko delo v Dalmaciji in Istri, da naj odkupuje sužnje in oznanja blagovest.

Misijonarja so Hrvatje prav lepo spre-

jeli in s tem so bili postavljeni temelji nadaljnjega apostolskega dela med novim narodom, ki je pozneje v zgodovini nosil častni naslov "antemurale cristianitatis" (spretni obrambni zid krščanstva).

*

Ta pomembni jubilej se bo slavil v domovini z velikimi slovesnostmi. V juniju se bo vršil v Zagrebu evharistični kongres, katerega že pripravljajo po vseh dezelah katoliške Jugoslavije.

Svečani sprejem papeževnega legata je določen za 20. junija, 21. junija je predvidena kmečka revija verskih pesmi, sprevod "Sveta Hrvaška", zvečer pa velika procesija mož s svečami in bakljami. V nedeljo, 22. junija bo glavni dan kongresa. Tedaj bo pontifikalna sveta maša, ki jo bo daroval papeški legat, popoldne pa bo teoforična procesija po mestu z blagoslovom in zaključnimi pridigami.

Posebne slovesnosti se bodo vršile tudi po dalmatinskih mestih. Sploh se bo vršila prava tekma po celi deželi, na kak način ta dogodek najveličastneje proslaviti in poživeti vero v narodu.

Tudi tu v Argentini, kjer živi kakih 80.000 sinov in hčera naroda slavnih kraljev Tomislavov in Branimirov, je veliko zanimanje za ta jubilej.

16. febr. se je vršila hrvatsko jubilejno romanje v San Antonio de Padua. Neugodno vreme zjutraj je znatno zmanjšalo število udeležencev.

Tudi nekaj Slovencev je pohitelo, da smo tako tudi mi prisostvovali slavlju.

Ob 10 uri je bila slovesna sveta maša, pri kateri je govoril P. Blaž. Božjepotniki so se nato razvedrili in okrepcali ob zvoških tamburic na senčnem vrtu šolskih sester.

Ob 16. uri se je vršila slavnostna prireditev v dvorani. Bogati program, se je precej zavlekel.

Zadovoljni so se vrnili v mesto.

Duhovniške vesti. Prezentiran je bil na župnijo Sv. Trojica v Tržišču g. Janez Jenko, župni upravitelj v Planini pri Črnomlju. Imenovani so bili: g. Franc

Kek, kannik kolegialnega kapitlja v Novem mestu, za profesorja verouka na drž. realni gimnaziji v Novem mestu; g. Karel Matkovič, kaplan v Trnovem, za profesorja verouka na drž. klasični gimnaziji v Ljubljani; g. Franc Fric, kaplan na Suhorju, za suplenta klasičnih jezikov na škof. klasični gimnaziji v Št. Vidu nad Ljubljano; g. Anton Rovtar, župnik v Motniku, za soupravitelja župnije v Špitaliču. Konkurzni izpit so dovršili: g. Viktor Perko, kaplan v Šmarjeti pri Novem mestu; g. Jožef Pokorn, kaplan v Leskovcu pri Krškem; g. Filip Žakelj, prefekt v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano. Upokojena sta bila: msgr. dr. Ciril Ažman, profesor verouka na drž. realni gimnaziji v Nove m mestu, in Valclav Filer, župnik v Dolih pri Litiji.

V podsredi na Štajerskem je bila odkrita velika podzemeljska jama v železnem hribu.

Števerjan pri Gorici. V Ščednju pri Jožetu Hledetu je domači pes izkopal izpod zidu za hlevom zakopan zaklad obstoječ iz mnogih srebrnih cesarskih goldinarjev in kron.

Osek na Vipavskem. Kap je zadela 77 letnega Antona Kozuta iz Vitovelj (Palacij). 5. okt. je bil položen k večnemu počitku občje spoštovani mož, večletni župan in načelnik hranilnice. — Poročil se je Alojzij Remeč iz Malovš z Ladislavo Mare iz Planine nad Vipavo. Poroča e bila v vipavskem Logu.

V šempetru deluje zavod za sirote v vojni padlih letalecv.

"Tvoje je nebo — moja pa zemlja!" — Napoleon Veliki, ki je med vojaškim pohodom v Rusijo tudi sanjal o zavzetju Indije, je v svojem napuhu dal kovati kolajne z napisom: "Tvoje je nebo — moja pa zemlja!" Ruski vojaški pohod pa se je za Napoleona žalostno končal. Po hudem porazu, ki ga jechoživel, je dal zmagoviti ruski general obklati drugo kolajno. Na eni strani je iz oblaka segala roka in z bičem tepla Napoleona po hrbtu, na drugi strani pa je bil napis: "Tvoje je hrbet — moj pa bič!"

Carnaval...

...Dijeron pues los impíos si: Corto y lleno de tedio es el tiempo de nuestra vida; no hay consuelo en el fin del hombre o después de la muerte; ni se ha conocido a nadie que haya vuelto de los infiernos o del otro mundo...

Venid pues, gocemos de los bienes presentes: apresurémonos a disfrutar de las criaturas, mientras somos jóvenes. Llenémosnos de vinos exquisitos y de olorosos perfumes, y no dejemos pasar la flor de la juventud... Ninguno de nosotros deje de rendir culto a la lascivia...

Oprimamos al justo desvalido. No perdonemos a la viuda, ni respetemos las canas ancianas. Sea nuestra fuerza la única ley de justicia; pues lo flaco, según se ve, de nada sirve... (Libro de la Sabiduría, cap. 2.)

Que palabras más contemporáneas y sin embargo escritas ya 3.000 años ha. Parecen sacadas de un volante que invita a los bailes de carnaval, pero han salido de la boca de un calavera con cual dió el sabio Salomón.

El Espíritu Santo no discute con esos vividores. Con cortas palabras les clava "Así piensan, pero están equivocados; cegados de su propia malicia. Maldita la raza de ellos... Y no entendieron los misterios de Dios, ni creyeron que hubiese galardón para el justo, ni hicieron caso de la gloria reservada a las almas santas.

Ya vemos que la naturaleza depravada siempre tenía sus voceros y secuaces, tan fuerte es este arrastre que Dios tenía que intervenir mandando al mundo a un maestro autorizado, a su único Hijo, para aclarar inequívocadamente a la humanidad la verdadera sabiduría de la vida.

Tan grande es el libertinismo en la sangre humana, que hasta a El lo quisieron eliminar y todavía siguen luchando contra El, los hijos de las tinieblas, ciegos por sus pasiones, hambrientos de los placeres...

Carnaval... En su principio fué el último día antes de la cuaresma, antes del tiempo de gran ayuno. "Adios carne" significa la palabra, significando que hasta la Resurrección del Señor no se la comerá más.

Pero la depravación humana otra vez sucumbió a la tentación de sus pasiones. Desoyendo la voz de "miércoles de ceniza", echando de menos la palabra de "renunciar a si mismo, mortificar su cuerpo con ayuno y abstinencia", quedaron deslumbrados con el "carnaval", prolongándolo hasta el viernes santo y... si pudieran con deseos de continuarlo siempre.

¡Que error!

No quieren entender esa voz que grita en el fondo del alma buscando la dicha verdadera. Como todas las plantas buscan la luz, así todas las almas anhelan tras la dicha. ¡Tantos millones de seres ya quedaron defraudados, buscándola en los placeres y diversiones!!! Todos deben pagar sus pasos hechos en oposición con la ley de Dios... La dicha es lo que aspiramos, pero solo existe en la unión con Dios. Esta sed de la felicidad no es otra cosa que la nostalgia de los collados eternos y solo allí quedará quieto el corazón.

He aquí la voz de uno que todo el mundo creía feliz. Uno de aquellos que gozaba de todo lo que puede brindar los placeres y gustos carnales, el famoso escritor Anatole France. Así escribe su secretario Brousse, que lo atendía en los últimos momentos: agarró mis manos tiritando. Con los ojos llenos de lágrimas me dirigió una mirada desesperada gimiendo: "No hay criatura más desgraciada en todo el mundo; Me creían feliz; nunca lo fuí ni una sola hora, ni un solo día"... Así habla uno que poseía todo lo que se le ocurrió, pero per-

dió su fe y su Dios y la única dicha que hay: la esperanza eterna.

Carnaval... ¡Como si hubiese salido Dios de vacaciones! ¡Como si en este tiempo fuera todo lícito!

No se opone la sabiduría verdadera a diversiones honestas. Hasta nos invita el apóstol: alegraos y regocijaos. Jesús mismo intervino en las fiestas y participaba de la alegría común. Hasta hubo algunos que por eso lo calumniaban... ¿Quién puede negar que la gente más alegre y feliz en su alegría inocente son entre los más compenetrados de las doctrinas del evangelio?

No condenamos las alegrías del carnaval. Pero ese carnaval que niega "las cenizas", que se burla de los ayunos, que desprecia la mortificación de la naturaleza rebelde, que pone toda la dicha en placeres carnales es una fatalidad, un engaño del demonio. Es él que desde el principio mantiene esa raza maldecida de los hijos de las tinieblas para engañar a la gente no bastante circumspecta.

Frente a este espíritu mundano, que reniega de la ley de Dios y busca la dicha en los placeres, está aquí la palabra clara del Maestro de los Maestros, del Hijo de Dios: "Entrad por la puerta estrecha: porque ancha es la puerta y espacioso el camino que lleva a la perdición y muchos son los que entran por ella. Porque estrecha es la puerta y angosto el camino que lleva a la vida y pocos son los que la hallan".

Completamente contrario es eso a los halagos carnales. La inclinación natural sucumbe a los instintos egoístas y de placer momentáneo. Si el hombre fuese animal, tendría que seguirlos. Los animales lo hacen así y cumplen bien con su papel. Porque el animal solo tiene sus instintos ordenados por el Creador. El hombre además de instintos tiene la razón con la cual ordena sus inclinaciones y conserva siempre la supremacía del espíritu sobre el cuerpo. Esta es la tarea, el deber de la vida humana.

Las fuerzas físicas, los miembros, crecen con el cuerpo. Las fuerzas morales debemos fomentarlas luchando contra las inclinaciones de los instintos. Es esto lo que requiere dominio y esfuerzo; y es este dominio y esta lucha lo que hace el camino "angosto y estrecha la puerta".

Mortificación... Ayuno... Abstinencia...

La raza que no entiende eso, que no aplica sobre su cuerpo estas medicinas contra el desorden moral, está condenada a muerte.

Pero no quiere decir que esas cosas en si son lo que Dios manda. Dice San Gerónimo que "no es del vientre vacío que Dios se alegra, sino del triunfo de la virtud".

Un negrito quiso dar a Jesús una prueba de su amor. (Así nos cuenta su historia el misionero): Para la Navidad llegó una buena encomienda. Se repartieron los regalos. A todos les tocó una golosina. ¡Y con lo glotones que son los negros! ¡Ya se sabe lo que hicieron ellos con los caramelos! Todos comentaban el gusto de las sabrosas golosinas y el fin que luego, le habían dado; y un chiquilín silencioso... Con muchas palabras pudieron arrancarle su secreto: el caramelo lo regalé a Jesús en el pesebre..."

Pocos cristianos son capaces de hacer sus mortificaciones por amor a Dios. Lo que debería hacerse.

Inevitable empero es el sacrificio de sus apetitos, practicar el ayuno en la forma correspondiente, a todos aquellos que andan posesionados con aquel demonio "que no puede ser expulsado en otra forma que con la oración y el ayuno". Así nos manda Jesús que primero cumplió la cuaresma y sin preparala con carnaval.

Ona misli name...

Ona, najlepša od vseh Evinih hčerâ. Ona najboljša od vseh mater — Ona, Mati Marija, misli name in tudi nate.

Od prve ure mojega in tvojega življenja, do sedaj in do konca življenja misli Mati na naju.

V zgodnji mladosti me je tetka vzemala s seboj, ko je s cvetjem krasila oltarje. Najdražje mi je bilo, kadar sva se ob Lurški votlini mudili. Zakaj? Ne vem. Tudi mala Bernardka ni vedela, zakaj jo srce vleče k prelepi Gospej v votlino. Od takrat se zavedam, da imam gori na nebu še eno Mamico, ki je še močnejša v ljubezni, ker je Mati prave Ljubezni.

Mestno življenje! Ni mi ljubi Bog dal darov, s katerimi bi svet privlačila nase. Mesto s svojim bučnim življenjem mi je utrujalo dušo. Mikale so me v njem samo tri poti, vse sončne in ljube: v šolo, v gozd nad Dravo in pa v cerkev k Materi. Otrok, ki skoraj ni poznal matere, je pač pogrešal njene ljubezni in jo iskal. Našla sem Jo v tihi gotski kapeli. Gotovo ni bilo dneva, da se nisva videli. Ko je brezobzirnost človeška bičala moje preobčutljivo srce, se je še tesnejše privilo k Njenemu Srcu v Žalostni kapeli. Trpeča srca se razumejo.

Včasih je z visokega kora zadonela pesem gospe Frasove. Ah, kako lepo je pela. Gotovo še ob šmarnicah. — Oj, ko bi Ji še jaz mogla tako zapeti!

Še dalje sem šla od svojih. Trdo življenje se je začelo. Ni bilo praznika. Ljudje — hudobnih jezikov, so pač dosegli, da se je tudi moja ljubezen do Boga ohladila. Saj če se je prikradla molitev na moje ustnice, sanje in delo sta jo odpodila. Ali Mati je še zmiraj mislila name. Privedla me je domov. Želela je da se ji posvetim. Storila sem sicer to, ali brez notranje poglobitve. Kar tako, tetki na ljubo. Tam v domači cerkvi, ob Lurški votlini mi je obljubila, da mi bo Mati. Moje srce pa je ostalo hladno. Odpusti, Mati!

In ti, ki čitaš te vrstice, kako vračaš ti ljubezen svoji Materi? Povrniva se v Njeno naročje.

El 25 de Marzo se celebra en Eslovenia el "Día de la Madre" La Madre de Dios es en quién han de inspirarse todas las madres y todos los hijos. El amor desinteresado de las madres y el cariño casto de las que lo serán en Ella tienen su modelo.

Gnalo me je še naprej v svet. Želja ne! Ne vem pravzaprav, kaj? Božja volja, menda. S strahom sem šla, saj že vem kako trd kruh nam nudi tujina. Moja bodoča tovarišica mi je pri prihodu naredila križ na čelu: "Ne boj se življenja! Danes je sobota, Marijin dan. Kar k Njej se zateci!" Saj res! Takoj sem obnvila posvetitev, ali bolj goreče, kakor nekdanj.

Življenje pa mi potem ni bilo težko. Ljubezen Materina v meni pa je rastle. Vsak dan je bila vse večja in močnejša. Tako je narastla, da mi je svojega lastnega Sina dala za ženina. Dovolj hvaležna Ji ne bom nikoli!

V teh dneh, ko doma slavijo Materinski dan, spominiva se tudi midva svoje ljube matere. Če se ti je že vse izbrisalo iz spomina, kar ti je bilo dragega, spomin na mater ti še gotovo ni obledel. Priporoči jo svoji nebeški Materi in poj s cigansko siroto:

"Saj boljša Mati še živi
Nad mano čuva zmir!"

Desetnica.

VERSKO ŽIVLJENJE V SOVJETIJI

Glasilu komunistične zveze brezbožnikov v Sovjetiji "Brezbožnik" objavlja zanimive podatke o tem, kako se razvija versko življenje med ruskim ljudstvom. Člankar piše med drugim:

Protiverska propaganda v Sovjetiji je dosedaj imela ta uspeh, da je večina cerkva zaprta. Le malo verskih hramov je še ostalo odprtih in duhovniki so že skoraj popolnoma izginili. Vkljub vsemu temu pa seversko življenje med ruskim ljudstvom razvija naprej. Namesto duhovnikov, ki se ne smejo več javno kazati in gibati, opravljajo verska opravila laični verniki in celo ženske. Člankar pravi, da so zlasti ženske pokazale zelo veliko vnemo in pogum pri opravljanju raznih cerkvenih opravil. Te ženske se gibljejo med ljudstvom v svojem okrožju in so med verniki zelo priljubljene. Verniki jih kličejo ali "zakristanke", "lektorice" ali pa tudi "matere". Na zuna j nenosijo posebnih oblačil, vendar pa so navadno oblečene tako, da jih že na zunaj verniki spoznajo. Oblečene so priprosto in tudi enotno in njihova zunanost najbolj spominja na obleke redovnic.

Predvsem skrbe te ženske za redka sve-

tišča, ki so še na razpolago vernikom. V svojem okrožju pazijo na vse, kar je potrebno vernikom in kadar je kaj nujnega, tedaj pokličejo duhovnika, ki mora včasih priti od zelo daleč, da opravi najnujnejše versko opravilo ali pa da od časa do časa opravi sv. opravilo ali pa službo božjo. Kadar je treba kaj opraviti za ikonostasom ali pri glavnem oltarju, tedaj gotovo odkod pride duhovnik, ženske cerkvene pomočnice pa vodijo po cerkvah tista cerkvena opravila, ki ne zahtevajo ravno navzočnosti duhovnika.

Člankar piše med drugim, da je v priključeni Kareliji imel priliko prisostvovati takemu tajnemu cerkvenemu opravilu, ki ga je vodila neka taka "zakristanka". Iz ikonostasa ali pa z glavnega oltarja prineso glavni križ ali pa glavno ikono. V sredini cerkve stoje navadno dva križa in slika, okoli pa gore sveče, vse pa je v preprostem cvetju. V cerkve ali pa kapele prihajajo verniki z vseh strani in vseh starosti, v cerkvi pa okoli križev nato opravijo pobonost, ki je res nekaj posebnega in velikega po svoji vnemi in pobožnosti. "Zakristanka" poje ali čita naprej kake dele iz sv. maše ali pa iz večernice, nato pa sledi skupno petje in skupna glasna molitev. Vedno pa vodi ta-

ko pobožnost ženska.

Po Rusiji je mnogo farnih občestev, ki žive tako naprej, da si ni več duhovnikov. Ker so možje preveč izpostavljeni, so ženske članice farnih odborov, ženske vodijo tisto prikrto javno delo ki je potrebno, duhovnik in možje pa ostanejo v senci.

Člankar "Brezbožnika" zaključuje z utemeljitvijo, da je to versko življenje med verniki zelo razširjeno in poudarja predvsem dejstvo, da so ti verniki tako "pobožni kakor to ni bilo nikdar poprej". Čimbolj javno se brezbožniška zveza bori proti veri, tem globlje in iskrenejše je versko življenje med ljudstvom. Zato opozarja člankar zvezo, da naj stori vse, da se propaganda razširi tudi proti temu načinu verskega življenja. List objavlja v isti številki še celo vrsto denunciacij proti takim verskim občestvom in že denuncira ženske, ki pomagajo maloštevilnim duhovnikom ali jih pa vsaj nekoliko nadomeščajo v osamljenih in skritih cerkvah.

Že 22 let preganja v Sovjetiji versko življenje režim. Vkljub temu pa tudi v najhujših okoliščinah verniki znova izpričujejo iz dneva v dan, da človek hrepeni po verskem življenju dokler živi in diha.

La Historia de Simón el Miserable

(Continuación).

El alcalde golpeó la mesa con el puño de tal modo, que empezaron a temblar ambos, Simón y el escribiente.

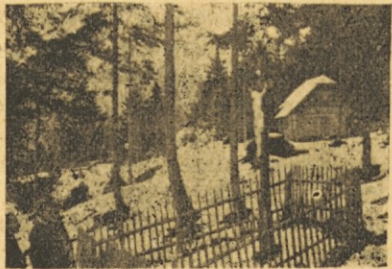
“¿Trabajaste treinta años y no pudiste ganarte el pan para los días de la vejez, ni un rincón para morir cristianamente! ¿Acaso te lo bebiste todo? ¡Canalla!”

Simón sonrió:

“El obrero no necesita ahorrar para tener muchos días de ayuno! Pon frente al yunque a cualquier Santo, por ejemplo, si quieres a San Juan Bautista, que se alimentó de langostas; — llega el patrón y le dice: San Juan Bautista, que te alimentas de langostas, ¿para qué necesitas el oro y la plata? Trabaja pues sin esperar tu sueldo! — No me bebía lo que ganaba, alcalde, pero sí veleaba mi sangre, que ahora está allá, sorbida por el polvo negro de ese suelo. Cuando dí la última gota me dijeron: ¡Ven! Y me cargaron... Tal es la ley de la vida...”

Al alcalde se le ensombreció la mirada pues esa ley lo desconcertaba. Por último suspiró y dijo:

— “En verdad es extraña esa ley, pero ¿quién se atrevería oponerse? Los señores la escribieron y lo han hecho en propio provecho! Eserito está: ¡que muera el hombre allí donde no vivió y que aproveche de la caridad allí donde no la dió! El mundo está parado de cabeza, nosotros no podemos pararlo de pié. Muéstrame lo

En el silencio de un bosque entre las montañas eslovenas.

Ob samotni gozdni koči.

que tengas escrito, ¡así sabré qué hacer contigo!”

Simón depositó sobre la mesa un viejo papel.

— “¡Esto es cuanto tengo!”

Pocas palabras había en el papel, sin embargo el alcalde leyó largo rato.

— “Así que naciste en Prisoia... número noventa y nueve.”

Y se puso a meditar: “También yo nací en Prisoia, conoço el lugar como la plama de mi mano... pero el número nventa y nueve no recuerdo!” — Quedó pensando un tiempo todavía y luego se encaró con el escribiente: “¿Acaso conoces tú, Martín, el número noventa y nueve?”

También el escribiente quedó pensativo, levantó mucho las cejas y movió la cabeza.

— “¿Cómo podría conocerlo, si no sé dónde queda ni de quién es? ¡“El estorbo” debiera saber donde nació!”

— “Si no conozco el lugar, ¿cómo puedo conocer ese número?”

Se miraron los tres no sabiendo qué hacer.

De pronto un pensamiento iluminó el semblante del árbitro:

— “Simón, ¿dices que tu apellido es Miserable?”

— “¡Así es!”

— “Ahora contesta, Martín, si vive en la jurisdicción de Prisoia algún Miserable.”

— “Hay muchos miserables, Miserable, ninguno.”

El rostro del alcalde seguía iluminándose.

— “Todo me parece, miserable Simón, que esta

causa tiembla como a tí las piernas. Díme Martín, ¿de quién es el número nventa y ocho?”

— “De Meyache.”

— “¿De Meyache! ¿Y de quién el número cien?”

— “Ese es de Prunko.”

Entonces la solución brilló también para el escribiente y su semblante se iluminó mientras el alcalde lanzó una alegre careajada.

— “Mucho me temo, miserable Simón, que no comerás el pan, ni dormirás en la paja de Prisoia. Las leyes están escritas para enredar a los hombres, pero están enredadas ellas, gracias a Dios. Ven conmigo Simón y tú también Martín; vengan conmigo, para que la justicia con justicia se resuelva.”

— “Vayamos”. — Dijo Simón, que estaba acostumbrado a todo lo malo y nunca se quejaba. Ni siquiera le pareció necesario decir que estaba cansado por el viaje, por el hambre y la vejez. — “A alguna parte llegaremos”, pensó, “y las quejas de nada ayudan”.

Así se encaminaron los tres a través de la aldea: Simón en el medio, el alcalde a un lado, al otro el escribiente. Se unió al grupo un labriego, para poder observar de más cerca al “estorbo” común; luego se acercó una campesina, un labrador y otra labriega y los seguían, como en procesión de Corpus Christi; pero los más numerosos eran los niños, que dando grandes voces acompañaban al “estorbo” y a sus guardianes.

El alcalde se detuvo ante la casa de Meyache. Señaló con el bastón hacia el campo y dijo.

— “Este es el número noventa y ocho, allí la huella que sirve de límite entre Prisoia y Osóiniza. ¿Qué hay del otro lado de la huella, buena gente?”

Todos miraron hacia el otro lado.

— “Al otro lado, en tierra de Osóiniza, hay un montículo de piedras, blanqueadas por el sol, todos las ven: Allí donde están esas piedras, se entraba el número noventa y nueve de Prisoia.”

— “¡Muy bien discurre!” Aprobó un anciano. Pero el alcalde siguió hablando.

— “Ese número noventa y nueve no era más que una cabaña de madera, construída sobre las piedras. De quién era, hoy en día sólo Dios lo sabe. Allí se refugiaban todos aquellos que no tenían techo para cobijarse, ni un surco para plantar papas o porotos. Y se refugiaron allí también, los Miserable; si allí se murieron debido a las adversidades, ¡que Dios les dé eterno descanso y paz! El último de esa familia, está ahora con nosotros, se llama Simón. ¡El destino nos lo envió para estorbo!”

Todos, cuantos estaban allí reunidos, se volvieron para mirar enojados a Simón, que sonriendo inocentemente dijo:

— “Tal es la ley, ¿pién dejaría de acatarla?”

Pero el alcalde terminó su discurso.

— “Ahora pensemos y consideremos, vecinos de Prisoia, dónde se encuentran esas piedras: ¿en Prisoia o en Osóiniza? No están ni transportadas ni movidas, donde estaban allí se encuentran. La choza la destruyó el fuego, las piedras quedaron, nadie las tocó; las malezas y los espinos lo atestiguan.”

Todo esto expuso el alcalde con claridad y justicia. Cuando años atrás, después de engorrosos juicios y largas discusiones, se definió el límite entre Prisoia y Osóiniza, el número noventa y nueve recayó a Osóiniza. Nadie se preocupó por esas piedras y nadie tampoco podía decir de quién eran porque no valían la pena discutirlos. Solamente los más viejos se acordaban de los Miserable, sus últimos moradores; a nadie se le ocurrió pensar si se murieron, o si se desparramaron

OB ŽALOSTNI OBLETNICI

Vzbujam spomine na g. Kastelica. Zapustil nas je, leto bo "Qué solos están los muertos!..." kako osamljeni ostanejo mrtvi! Tako sem čul govoriti na večer dneva vseh svetnikov. Izrazov, simpatij in minulih spominov ni manjkalo na dan vernih duš. Potem? Za vsem tem pa je nastopila vsakdanjost, pozabljenje.

Z odlašanjem, katerega je krivo vsakdanje delo, nameram napisati par vrstic za zginulim prijateljem naših duš, na g. Jožeta. Razni spomini mi silijo v pero.

Tragični dogodek me je iznenadil v Pampi, 700 km od Buenos Airesa in 300 km severnozahodno od Bahije Blanke. Neki prijatelj mi je prinesel vest po radiu o nesreči "de un Padre esloveno" na gorah. Naslednjega dne sem čital že obširnejša poročila v časopisih. Ni bilo dvoma. Ni ga več. Meseč preje sem se še sestal z njim ko mi je govoril o potovanju v Čile.

Sedem let je prebil med nami, prava misijonska pot za onimi, ki so zapustili domovino. Njegovo delovanje ni bilo posuto z rožicami, kdo ni imel nikdar začetnih težkoč in neprilik?

Leta 1934 sem se prvič srečal s pokojnim v cerkvi sv. Neže na Paternalu. Po cerkvenem bogoslužju je osebno razdeljeval številke "Duhovnega življenja" ki je bil skromni štiristranski list. Kolikokrat se je zanimal, če mi ugaja zlasti mladinski kotiček. Takrat je izhajala svetovno znana zgodba o Storžku z izvirnimi slikami nekega slovenskega risarja. Kot dober poznavalec jezika se je trudil dovesti revijo na višino tudi v kulturnem oziru, čeprav ni pozabil na svoje mašniško poslanstvo med rojaki. Koliko glavobolov ga je stala vsaka številka, kar lahko pove kdor je imel kedaj opravka s tiskarnami. Izhajale so pa številke v ponos koloniji!

Vljuden človek je bil g. Jože! Kolikokrat sem ob četrtnih zabrnul s telefonom in povprašal: "Ste prosti danes popoldne?" — "Nič preveč. Pa le pridite." — In sva preživela kako urico domačega kramljanja. Mnogo načrtov je imel iztuh-tanih. Nato me je vedno spremljal do omnibusa. Včasih sva stopila skupaj v "centro", jaz v zavod in on v tiskarno. Pod pazduho jenosil neločljivo aktovko kot kak zunanji minister v Ženevi, enako kot vidim sedaj g. Hladnika. O prelepa figura vljudnosti in delavnosti, ki je napravila iz njega tip sodobnega človeka, ki so mu znani vsi problemi in težkoče in išče na vse načine njihove rešitve.

Velik ideal ga je prinesel v Južno Ameriko. Kolikokrat je obžaloval pomanjkanje naših duhovnikov v glavnih središčih našega izseljenstva. Naše ljudstvo tone v tujini. Ohraniti jezik, ljubezen do domovine in zaklad svete vere mu je bilo pri sre. Koliko spoštovanja so vredne naše družine, ki se nahajajo raztresene, pa se vseeno približajo župniji in nekatere celo udeležujejo v katoliški akciji. Prebivalci in župnik si ustvarijo

por el mundo. Una vez, durante un fuerte viento, cayó desde la chimenea de Meyache una chispa sobre la choza, que ardió como si fuera paja. Nadie trató de apagar el incendio: ¿para qué? El viento desparó las cenizas, y las vigas que quedaron medio quemadas las usaron los pobres del pueblo como combustible. Las piedras en cambio quedaron allí para toda la eternidad y las iban envolviendo las enredaderas y los espinos a medida que crecían.

El alcalde señaló a Simón:

— "¡Miren vecinos!; este hombre, que está aquí, entre nosotros, como el pecador en el confesionario; nos lo envían las autoridades para alimentarlo. Este hombre es de los Miserable, el último miembro de aquellos que vivieron en el número noventa y nueve. A quién co-

† Rev. Padre José Kastelic. Fue el 7 de Marzo de 1940 cuando la última vez lo vieron ojos humanos. — El día 9 de Marzo a las 12 horas se rezará la misa del aniversario en Santa Rosa de Lima, Pasco 431.

dobro mnenje o domovini odkoder prihajajo tako dobri ljudje, ki se kljub neznanju jezika približajo cerkvi in udomačijo z novimi navadami. Neki prijatelj mi je pravil o rojakih, ki so odšli z doma s škapularjem, rožnim vencem in mašnim molitvenikom in jih sedaj ni videti v bližnji cerkvi, vera jim je usahnila in žive čisto materijelno življenje. Sami niso zmožni opomoči si v verskem oziru. Manjkalo jim je korajže in prvega koraka za pogosto prestopitev cerkvenega praga. Za kupovanje vsakdanjih potrebščin so si pa znali takoj pomagati.

Poznate Slovenca, ki ni nikdar sanjal o planinah? Ne boste našli študenta, ki ne obožuje naših gora. Saj smo ljubitelji naše zemlje. G. Jožeta je vleklo v domovino, da bi se navžil planinskega zraka. In mu jeprišlo prav zlasti po veliki bitki nerazumevanja med rojaki. Na svetu se dobe fini preganjaleci. Včasih je treba slediti težko pot do Golgote. Po mukah pa pride odrešenje. Planinstvo je bilo vedno znamenje idealne duše, ki ljubi visoke polete — k Bogu. Tak občudovalec gora je bil ranjki g. Jože. Stene njegove skromne sobe so se ponašale z dvema slikama, darilo nekega delaveca samouka: ena je predstavljala otok blejski "kinč nebeški", in druga koč na Kredarici.

Pređen sem odšel na Pampo, sem se šel posloviti od pokojnega g. Jočeta. V njegovi sobi sem se znašel slučajno tudi z g. Arkom, patrom frančiškanom, ki je prišel v te kraje z misijonskim idealom. Tudi tistikrat mi je daroval več slovenskih revij. Kot zadnje znamenje darežljivosti je izvlekel iz predala planinke, ki jih je natrgal na naših gorah. "Poglejte Slovenca, ki nima planinke", mi pravi in mi podari tri lepo ohranjene alpske cvetlice.

Leto je prešlo od tega slovesa. Večno beli prt pokriva njegove zemeljske ostanke.

General Acha, 7 februarja 1941.

Vladimir Zmet,

Letos sta se odpravili na Akonkaguo 2 ekspediciiji. Znano je, da je nekaterim uspelo stopiti na goro 1. februarja. O rajnem g. Kastelicu najbrže niso našli sledu. Opozarjamo, da bo obletnica 9. marca ob 12 uri v cerkvi sv. Rože.

responde alimentarlo y cuidarlo: ¿A la alcaldía de Prisoia o a Osóiniza?"

— "¡¡A Osóiniza!!", gritaron todos los presentes.

— "A Osóiniza", murmuró Simón sonriendo mientras razonaba: "En Osóiniza cuecen el pan del mismo modo que en Prisoia." Tenía hambre...

El alcalde ordenó al escribiente:

— "Arréalo a Osóiniza y déjalo al alcalde. ¡Que Osóiniza sepulte lo que vió nacer! Prisoia tiene suficiente pan para ella, pero no le sobra para tirarlo alimentando las cargas de sus vecinos."

Así resolvió el alcalde y todos admiraron su criterio. Acompañado de su largo cortejo se quedó allí para esperar el regreso del enviado.

Mientras tanto Simón y este último se encaminaron a Osóiniza.

Traducción de Darinka Čehovin.

Tebi, šestnajstletna...

Pred seboj imam skoraj same šestnajstletne učenke. Le nekaj je vmes še deset, dvanajstletnih, ki delajo nemir v razredu. Ljubše so mi večje, saj so začele spoznavati življenje. Upirajo v mene svoje oči, mehke, tople in radovedne. Še one temne, koketne oči se zaustavljajo. Tudi prav otroško-nagajivih je vmes. Dobro so deklice in dovtetne. Včasih bi jim tako rada govorila od sreče k sreči! Ali besede tako slabo tolmačijo, kar bi jim sreče hotelo deti. Ko bi le samo moglo govoriti! O, saj govori — toda malo jih je, ki bi razumele govorečo srečo. Tista koketka tam ga že ne bi razumela. Preveč je zaposljena sama s seboj.

Torej, Tebi šestnajstletna deklica, bi želela govoriti.

V cvetočih letih si! Ali vedi: v najodločilnejših. Zakaj? Veš li, da so ta tvoja cvetoča leta merodajna za tvojo bodočnost?

Mlada si in lepa. Si res prava pomlad. Sama si cvetka — in tudi samo cvetje vidiš okrog sebe. Ob nje govori vonjavi se naslajaš. Veš, deklica moja, cvetje in vonjave so samo za okras. Sadovi, rojeni iz cvetja, so merodajni. Ti in jaz pa ljubimo cvetje. In vsi. Prazni in pusti bi bili naši slovenski vrtovi brez cvetja. Poslušaj! Čuvaj to svoje cvetje, da ti veter cvetnih čašic ne raztepe, da lahko sad obrodi!

Dobri Bog ti je dal srečo. Mala stvarca jeto, ali brez nje bi ne bilo življenja. Veš, zakaj ti je podarjeno to srce? Da v ljubezni ustvarjaš nova taka svetišča. Kako visok in idealen cilj imaš pred seboj, ti mala deklica! Se ga zavedaš? Včasih — tako, ob tihih urah, ko si daleč od sveta. Ali tega bi se morala zavedati vedno: v vseh tvojih mislih, dejanjih, na vseh potih tvojega mladega življenja. A ti se morda izgubljaš v nečimerni modi, športu; svoje mlade duševne moči razsipavaš v kinu, na plesu?

Velika poznavalka ženske duše, Dr. Ros. Gassner je zapisala: "Za katerimi gorami vzhaja čista, svetla zarja novega življenja? Mnogi človeški otroci ga pričakujejo iz današnjega modnega ali športnega udejstvovanja — drugi iz tehnike. Stvarnik pa ga je položil v malo, ali močno žensko srečo. Hočete da vzklije novo življenje, utrdite omehkušeno srečo današnjih žen in

ga oplemenite."

Da, za vse višje in lepše je ustvarjeno tvoje srečo. Za ljubezen, dobroto, pa tudi za odpoved, draga deklica! Previsoke so takšne stvari za mene, boš rekla. Res je, da so lepe in vzvišene — ali visoke so le do tedaj, dokler jih ne dosežemo.

Ljubezen prižgi v svojem sreču. Ker ljubezen je luč tvoje duše, ki naj bi obsevala vsakega človeka.

Z dobroto napolni svoje srečo. Ena ženska duša piše o dobroti: "Dobrota je božja ljubezen, božji dih, je umevanje in usmiljenje in darujoča se pripravljenost. In kot božje dete stopa po zemlji lahkih nog in mehkih rok, umevajočih oči in k darovanju razpoložnim srečam. Kar pa dela dobrota, kako blagoslavlja in daruje, zdravi in razveseljuje, to vidiš le oči dobrih."

Odpoved pa je najlepša krepost ženske duše, ki obenem odvzema, daruje in prejema.

Kako rada bi te videla dobro in srečno! Napravi eno poskušnjo: opusti svoj običajni obisk v kinu in napravi obisk k bolni osebi. Potem pa razmišljaj in presodi v svojem sreču: kdaj si bila srečnejša: v kinu ali po obisku bolnika? In ko bi še več takšnih poskusov napravila, gotovo bi uvidela kako nizko in nepotrebno je to iskanje same sebe v kinu, v športu, modi, na plesu. Za kaj višjega si ustvarjena. Cilj tvoj in vsakega človeka je, da postaneš plemenit in popoln karakter. Značajan človek je kakor večlovečno poštenje, resnica in pravica.

Vprašuješ me, kaj pa je z zabavo? "Mlada sem in veselim se življenja!" Imaš prav, ti drobno dekle! Glej! Dobro srečo in nepokvarjeno je podobno morski zvezdi. Kadar se ji približa nevarnost, urno povleče svoje krake na drugo stran. Če si še dobra, nepokvarjena, boš pač že sama našla razliko: v glazbi, v slikah, v knjigah, v kinu, v društvu. Tvoja srčna občutljivost in omika ti bo velela: ta glazba je preveč bučna, strastna; one slike tam žalijo mojo žensko dostojanstvo; ta film je nemoralen — saj ga vidim že v predhodno izloženih slikah; to društvo mi je sumljivo. Pri prvem stiku opazuj, tehtaj, potem pa odloči.

Spopolnjuj sama sebe v srčni omiki, da boš enkrat v svojem času vredna nositeljica novega življenja.

Desetnica.

En el silencio del Aconcagua, sepultados entre las nieves, descansan los restos del Padre José Kastelic. Este año subieron dos expediciones, pero no lo encontraron hasta ahora.

široim Prekmurja. Bivši urednik "Novin" in škofov kaplan g. Camplin Ivan se nahaja na trimesečnem kolezenskem dopustu. — Na višji pedagoški šoli v Zagrebu je diplomirala iz risarsko-tehnične skupine bivša nedeljska učiteljica gđ. **Robnik Ema**. Čestitamo! — Na filozofskem oddelku vseučilišča v Ljubljani je iz matematične skupine diplomiral g. **Kučan Ernest**, doma iz Andrejevc. — Premeščeni so bili naslednji učitelji in učiteljice: **Haller Alojzija** iz Nove Cerkve v Petišovce, **Terak Sabina** iz Predančev v Fikšince, **Vrečko Miroslav** iz Pečarovec v Nedelico. — Na progi Maribor—M. Sobota je začel 1. novembra obratovati mariborski mestni avtobus poleg dosedanje vožnje tudi zjutraj z odhodom iz Maribora ob 6.15 ter prihodom v Soboto ob 8.45 ter z odhodom iz M. Sobote ob 11.45 in prihodom v Maribor ob 13.45.

Čeprav je letos zopet prišlo k nam precejšnje število učiteljskih moči, jih še vendar mnogo manjka. V soboškem okraju je še praznih 21, v lendavskem pa 20 učiteljskih mest. — V Dolnje Slaveče je z Bizeljskega premeščena učiteljica **Lušin Karolina**. — Za suplenta na soboški

gimnaziji je postavljen Milan Dodič.

Jesensko deževno vreme je povzročilo, da so potoki spet prestopili svoje bregove. Ljudje so z delom zelo zaostali. Pa ne samo vremenske neprilike, temveč tudi druge nadloge so obiskale to leto naše kraje.

V Matvarjavcih, Lipovcih, Bratoncih in v Beltincih se je pojavila kuga čebelne zalege, ki je napravila precej škode. V dveh vaseh soboškega okraja se je pojavila tudi svinjska rdečica.

M. Sobota. Na križišču Zvezne in Slovenske ulice sta trčila poltovorno avto Franca Sagadina iz Beltinec in tovorni avto Sinigoja iz Ljutomera. Na Sagadinovem avtu je škoda za 6200 din. — Združenje trgovcev je organiziralo tečaje iz knjigovodstva in računstva. — V naši veliki občini se pripravljajo preimenovanje nekaterih ulic. — Začasno je namesto odsotnega organista Tuša prevzel organizatorske posle osmošolec **Nikolaj Kleiner**.

Turnišče. V nedeljo 10. novembra, se je v Soboti poročil naš organist z gospo **Marijo Horvat**, sestro soboškega g. župnika.

LO QUE NOS ESCRIBEN

Buenos Aires, 10 de Febrero de 1941.

Rev. Padre Juan!

De mi mayor consideración y aprecio:

Con gran satisfacción he recibido las revistas que Ud. tan generosamente me ha estado enviando; por tal motivo hubiera querido apersonarme y conversar al respecto, para encontrar la mejor manera de agradecerle y al mismo tiempo de cooperar en esa obra en la que usted, reverendo Padre, pone tanta dedicación y tanta alma. Momentáneamente, dado que no trabajo remuneradamente, no poseo recursos suficientes, como para poder serle útil, pero, con la ayuda de Dios, trataré de hacerle llegar de vez en cuando mi modestísima contribución a tan delicada empresa suya.

Muy agradecida a sus atenciones, lo saluda con el mayor respeto, solicitando de su bondad, la bendición, Z. N.

*

Mar del Plata, Febrero 19 de 1941.

Estimado Padre:

He tenido una alegría muy grande al recibir la revista que Ud. tuvo la gentileza de enviarme. Creame que he leído los artículos con verdadero placer, y lo felicito por que a través de ellos se nota el buen criterio que siempre lo ha distinguido.

Le agradecería que el próximo número no me lo enviara aquí pues los primeros días de Marzo pienso estar ya allí.

Reciba un afectuoso saludo en Dios Nuestro Señor:

I. S.

Ljubljana, 9. I. 1941.

Dragi gospod Janez!

Vaše poročilo z dne 4. dec. 1940 sem v redu sprejel in sem ga bil res vesel. Če morete na novi postojanki več storiti za Slovence, je prav, da ste šli na novo mesto. Kako je težko, mi je pravil' pokojni Kastelic. Domači župniki nimajo umevanja pa tudi ne srca za uboge slovenske priseljence.

Za novo leto Vam želim vse dobro za dušo in telo. Prav tako vsem Vašim slovenskim vernikom: Božji blagoslov spremljaj Vas vse. Pri nas v nesrečni Evropi bo silno težko. Vprašanje draginje in prehrane postaja vsak dan težje tudi pri nas, da vsi odgovorni ljudje z veliko zaskrbljenostjo gledajo v novo leto. Bog se nas usmili. Surovin je začelo primanjkovati, industrija ponehava z delom. Brezposelnost bo še bolj naraščala.

Pošiljam Vam zaproseno dovoljenje za tri leta, ker ne vem, če se bo pred letom 1944 še moglo kaj varno k Vam poslati. Pripravljeni moramo biti na vse.

V Maribor se bom tudi jaz obrnil, ozir. vprašal bom, če so Vaše pismo dobili. Že sam sem z mariborskim prevzvišenem govoril o tem, naj pusti enega Prekmurca v Južno A. enega pa v severno, kjer bo prav zdaj ena prekmurska župnija prosta. Pa se izgovarjajo, da preveč manjka duhovnikov.

“Baragovo” seemnišče je toliko, da bodo mogli bogoslovci prihodnjo jesen se veseliti — če ne bo vojni vihar vseskupaj pometal Bog ve, kam. Evropa blazni. Ni mogoče zapisati, kaj se v Evropi vse godi. Molite za nas! Mi pa bomo za Vas!

Iskren pozdrav in blagoslov!

† Gregorij Rožman

BOLGARIJA

O sledečem vprašanju teče prastara pravda. Že v kodexu Hammurabi in v Talmudu ga najdemo:

“Ako dva držita za eno obleko in vsak med njima trdi, da jo je on našel, in vsak zahteva, da mu cela pripade in vsak prisega — ker sta jo istočasno našla — da je njegova vsaj polovica obleke, — čigava je torej?”

Vprašanje ni bilo nikdar rešeno. Pač pa so trije predlogi, kako bi se rešiti dalo. Nekateri so bili mnenja, naj se obleka razpolovi in vsakemu nakloni polovica; drugi so predlagali, naj se obleka proda in znesek razdeli; tretji pa so mislili, da je najboljšje, ako eden vzame celo obleko in sonajditelju izplača delež v denarju.

Pri tem vprašanju se seveda s tem računa, da je predmet spora resnično najdena stvar in da ni nikogar last. Ker pa je obleka v vsakem slučaju le navedena kot primer, se enako lahko nanaša tudi na živino, sužnje ali deželo. Pri tem je povsem jasno, da najdene stvari ni mogoče vprašati za njeno mnenje.

Bolgarijo držita trdno Sovjetija in Nemčija, kakor obleko v našem slučaju. Dolgo časa sta ljudstvo in vlada bila napram Sovjetom izredno prijazno razpoložena in preteklo je komaj nekaj mesecev, odkar so se še iz Moskve slišale izredno tople besede na naslov Bolgarov. Toda, ko se je na jugovzhodu od strani osišča pričela akcija za nove državne meje, sta se bolgarsko javno mnenje kakor tudi vlada z velikim zaupanjem obrnila k Italiji in Nemčiji, katerima se morajo Bolgari v prvi vrsti res tudi zahvaliti, da so dobili vrnjeno južno Dobrudžo. Kljub temu nekateri mislijo, da so simpatije med narodom deljene, kar pa nima posebne vloge, ker je gotovo, da je ljudsko mnenje v neprestanem valovanju in ni nikdar mogoče vedeti komu bo naklonilo in komu odreklo svoje nagnenje.

Bolgarija ima okrog 110.000 kv. km in okrog 7 milijonov prebivalcev. Vlada jo kralj Boris III. iz hiše Sachsen-Koburg-Gotha. Kraljica Giovanna je hči italijan-

skega kraljevega para. Po prvi balkanski vojski 1918, v kateri je Bolgarija bila zmagovita, je leto pozneje podlegla v drugi balkanski vojski, ko so se proti njej obrnili njeni prejšnji zavezniki Srbija, Grčija in Romunija. V prvi svetovni vojni se je Bolgarija dala pridobiti za osrednji velesili in je po porazu 1918 morala z njima deliti tudi enako usodo. Mirovna pogodba v Neuillyju (1919) je Bolgarijo prisilila, da je odstopila del ozemlja Jugoslaviji in Grčiji, morala je plačevati vojno odškodnino in se razorožiti. Kralj Ferdinand I. se je odpovedal prestolu v prilog svojemu sinu Borisu in je odšel v Nemčijo, kjer še sedaj prebiva. Na oblast je prišla radikalna kmečka stranka pod vodstvom Stambulijskega. Stambulijski je bil politik velikega formata in nesporen voditelj bolgarskega kmečkega ljudstva. Njegova “zelena diktatura” je simpatizirala z nauki agrarnega socializma, pri tem pa je nesporno pomotala s sleherno opozicijo in je bil prvi režim v Evropi, ki je uvedel delavske čete za izvršitev raznih javnih del. Stambulijski je omogočil prav dobre odnose z Jugoslavijo in je imel v mislih veliko Jugoslavijo, ki bi segala od Jadranskega do Črnega morja in bi bila pod vodstvom organiziranega kmečkega ljudstva. Toda državni udar dne 9. junija 1923 je pokopal vse načrte

Pri Volčičevih v Liniersu je bila krstna slovesnost.

Stambulijskega. Armada se je tajno združila s štirimi opozicijskimi strankami, ki so nezakonito delovale in vzela oblast v svoje roke. Stambulijski je bil prijet in ustreljen. Morje krvi in najhujšega terorja je sedaj zalilo deželo. Evropa se sicer ni veliko brigala za dogodke v Bolgariji, ker jih je smatrala za več ali manj navaden balkanski pojav. Višek notranjega trenja je bil dosežen s strahotnim komunističnim atentatom na cerkev Sv. Nedelje l. 1925, ki je pod razvalinami pokopala nad 300 žrtev med njimi velik del vlade in poslancev. Odgovor na ta zločin je bilo seveda novo krvoprelitje, s katerim so Cankovi pristaši maščevali smrt svojih tovarišev. Toda tudi to ni vodilo do pomirjenja. Pri prihodnjih volitvah so dobili komunisti v mestnem svetu v Sofiji 19 odborov od 35 sedežev. To je razodelo njihovo tajno silo in zopet se je pričel trd desničarski režim, ki je postal znan pod oznako Cankova diktatura. Konec tako imenovane "narodne zveze" pa je prinesla 19. maja 1933 fašistična bolgarska organizacija imenovana "Zveno". Ustava je bila ukinjena, sobranje in stranke pa razpuščene. Macedonsko revolucionarna organizacija, ki je v dobi Cankova vladala kakor država v državi in strahovala prebivalstvo, je z novim režimom bila močno prizadeta, ker je polkovnik Velčev, ki je bil duša novega gibanja, makedonstvujušim stopil trdo na prste.

Kralj Boris je pri vseh naštetih spremembah ostal v ozadju. Toda l. 1935 je sam osebno prevzel oblast in vpeljal diktaturo. Fašistično stranko "Zveno" je razpustil, polkovnik Velčev pa je bil obsojen na smrt, pozneje pa pomiloščen na dosmrtno ječo. Obliko vladavine pod kraljem Borisom je mogoče označiti kot zmerno absolutistično, ker pripušča neko opozicijo čeprav uradno stranke niso dovoljene. Režim kralja Borisa podpirajo demokrati in zemljedejci. V oktobru 1939 leta je bilo sobranje zopet razpuščeno in vpeljana nekoliko poostrena diktatura. Dne 30. januarja lanskega leta so volitve prinesle vladi zelo velik uspeh, ker se je od 160 poslancev za opozicijo javilo samo 20. Ministrski predsednik Kiosevanov se je moral kljub veliki volilni zmagi umakniti profesorju Filovu, o katerem so tedaj pravili, da bo vodil še bolj iskreno politiko najboljše sosesčine z vsemi balkanskimi državami. — Toda v osmih mesecih je tudi bolgarska politika napravila znaten razvoj.

Znano je, da so po priključitvi južne Dobrudže Bolgari stavili nove zahteve in sicer po delih Turčije in Grčije. V Sofiji upajo, da jim bo tudi to mogoče doseči s pomočjo osišča, na katerega so se najtesneje naslonili. Potovanje ministra za poljedelstvo Bagrjanova v Berlin in Rim je v najtesnejši zvezi z bolgarskimi revizionističnimi težnjami. Bagrjanov je eden glavnih voditeljev mladinskega gibanja, ki je zelo podobno nemškemu narodnemu socializmu in popolnoma zgrajeno po njegovem programu. Bagrjanov, ki je tudi študiral v Nemčiji, ni nikdar skrival svoje privrženosti do Nemčije in njene politike.

Nedavno smo brali, da je Bagrjanov odstopil. Brez dvoma pa bo, na nemški pritisk, kmalu postal spet vodilna oseba bolgarske politike.

GRČIJA — DEŽELA TISOČ OTOKOV

V zemljepisnem oziru je Grčija brez dvoma ena najzanimivejših dežel v Evropi. Med vsemi državami na svetu ima najčlenovitejšo obalo, vso razjedeno v polotoke in razkosano v večje in manjše otoke, ki so nanižani okoli nje kot prednje straže, ali na vzhodu kot na-

Odbor "Slovenske Krajine", ki je bil spet za eno leto izvoljen.

ravnih otokov in od teh razmeroma le majhno število tako velikih, da jih morejo prenesti tudi zemljevidi, če naj bodo vsaj kolikor toliko še pregledni. V Jonskem morju na zahodni strani so važnejši otoki Krf, Leukas, Kefalonia in Zakynthos, ki stražijo Grčijo podobno kot naši otoki Dalmacijo, in ki bodo v sedanjem spopadu med Grčijo in Italijo imeli brez dvoma veliko vlogo, kajti to so ključni, ki odpirajo vrata v posamezne dele Grčije na zahodu. Morda nič manj važni pa niso še dosti številnejši otoki na vzhodni strani, ki jih lahko razdelimo v glavnem v dve skupini: v Kiklade in Sporade. Prvi so posejani precej na gosto in bližje grški obali, drugi pa so bolj raztreseni daleč proč proti Mali Aziji in Trakiji in so dosti večji. Posebno skupino pa tvori takoimenovano otočje Dodekanez. Dvanajstero otočje bi mu rekli po naše. Leže tik ob turški maloazijski obali in so v zemljepisnem oziru nekak ostanek razčlenjene maloazijske obale. Danes Dodekanez ni ne grški, ne turški, pač pa so to močna italijanska oporišča, zadnja italijanska predstraža v Sredozemskem morju. Zato imajo za Italijo posebno v sedanji vojni največji pomen, čeprav so ob enem morda tudi v največji nevarnosti, kakor je pač vsaka prednja straža.

Pa pojdemo nazaj na Grčko. Grčija ni samo v vodovodni legi izredno členovita, pač pa je tudi v goropisnem oziru precej raznolika. Do južnega konca se vlečejo podaljški visokih gorskih grebenov, ki se nato po otočju nadaljujejo proti Mali Aziji. Večjih nižin je le malo, v glavnem le dve in sicer Tesalija ob prehodu iz srednje v južno Grčijo, in severu okoli Soluna. Vse drugo je po veliki večini gorata dežela, tudi za hitro vojaško prodiranje dokaj neprikladna, razen seveda tam, kjer so se zajedle reke ali kjer je človeška roka ustvarila umetne prometne zveze. Na grških tleh je tudi najvišja gora na Balkanu, to je Olimp (2918 m).

Ljudje in njihov opravek. — Vsa Grčija meri po zadnjih podatkih 130.199 kvadratnih kilometrov in ima 9.200.000 ljudi.

Še največ ljudi se bavi s poljedelstvom, najvažnejši pridelki pa so grozdje, oljke, limone, pomaranče, vino in tobak. Za ljudsko prehrano pa bi skoro rekli, da pridejo v prvi vrsti v poštev ribe. Grki v precejšnji meri rede tudi ovce in koze, v Makedoniji sviloprejkjo in v južni Grčiji čebele. Rudarstvo je slabo razvito, industrija pa se je začela prav razvijati šele v zadnjih letih v večji meri. Glavne panoge so vinarstvo, predelovanje olja, proizvodnja konjaka, smodnika in dinamita. Največ izvažajo tobaka, vina ter suhega in svežega grozdja.

Najvažnejša mesta. — Kaj pripraven je grški svet za dobra пристanišča, kjer lahko pristajajo tudi največje ladje. Največje obmorsko grško naselje je Pirej, atensko пристanišče, ki ma približno štirikrat toliko ljudi kot naša Ljubljana. Da je to velik promet, dokazuje dejstvo, da pride v Pirej na leto okolo 10.000 samo tujih ladij. Mesto je ustanovil že v starodavnih grških časih Temistoklej, ko pa so Grki izgubili svojo svobodo, pa je tudi Pirej brž propadel. Danes pa je to že moderno vele mesto, kjer je svet čudovito pomešan. Tu stoji tudi največja grška tobačna tovarna "Papastratos". Pristanišče ima kar najboljše prometne zveze z grško prestolnico Atenami, ki imajo danes z okolico približno milijon ljudi. Tujec lahko vidi v mestu vse polno starodavnih umetnin, ki vabijo ljudi iz vseh krajev, vabijo pa tudi denar. Dvojno mesto je to: starodavno s svojo slikovito Akropolo, in sodobne Atene, ki so meto živahne trgovine in najsodobnejših palač. Mesto dobiva vodo s starodavnega slavnega Maratonskega polja, kjer so zgradili eno največjih vodno električnih naprav v Evropi.

Po velikosti tretje grško mesto je Solun z 250.000 ljudmi. Tu ima tudi naša država svoj svoboden pas. Mesto, ki je v starinskem oziru tudi izredno znamenito, pa ima še to posebnost, da tvorijo petino njegovega prebivalstva Judje. Tu živi tudi približno 50.000 Srbov, ki so ostali tam še v turški dobi. — Med drugimi večjimi in važnejšimi mesti so še Korint in Patras na Peloponezu, Larisa in Janjina v Srednji Grčiji ter Ksanti in Drama v Makedoniji. Poleg tega pa je še nekaj važnejših mest na otokih, kakor na primer Megalokastron na Kreti, Krif na istoimenskem otoku in Kalkida na Eubeji.

Grška zgodovina zadnjih dvajsetih let je bila dokaj viharna. Neprestano smo brali v časopisih o velikih in nevarnih vstajah, ki so jih vprizarjali razni grški uperniški generali in politiki. Dosti teh je tudi izginilo kar čez noč za vselej tako, da še danes ni čisto povsem znano, kako. V Metaksasu pa so Grki po dolgih letih le našli moža, ki je imel toliko moči in vpliva, da je zatrl hude notranje razprtije, počasi spet začel uvajati v deželo red in mirno življenje.

Grčija se je nekega ponedeljka zjutraj prebudila v vojnem stanju z Italijo, ni morda krivo za to, njeno bogastvo in vojaški plen, s katerim bi morda sovražnik računal — saj tega prav preveč tudi ne bi bilo —, pač pa v prvi vrsti njena nesrečna lega in njen, v vojaškem oziru tako važen položaj v vzhodnem koncu Sredozemskega morja. Tu se križajo interesna področja še več drugih držav, ki imajo na račun dozdevne grške slabosti morda enake načrte kot Italija, ali z drugimi bese-

dami, ne gre v sedanji vojni le za to ubogo grško zemljo, kjer bi bili ljudje prav tako radi svobodni in neodvisni kot ljudje drugod po svetu, pač pa za igro velesil na tej jugovzhodni šahovnici. Z velikim zanimanjem vsa Evropa pričakuje, kdo bo pri tej igri vse kibiciral, kdaj bo končala in kdo bo mat...

Metaksas je med tem zaspal, toda narod njegov moško brani svojo svobodo.

TURČIJA

Glavno ozemlje republike Turčije predstavlja polotok Mala Azija, manjši del pa sega tudi na Balkan in to njen severnovzhodni del. Turška je torej evropsko-azijska država, ki je v vojaškem in političnem oziru vezana v prvi vrsti z Balkanskim polotokom. Njen zemljepisno vojaški položaj je zlasti važen zaradi tega, ker leži na obeh obalah izredno pomemnih morskih ožin, Dardanel in Bospora in sicer tako, da obkroža njeno državno ozemlje tudi Marmarsko morje. Z ozirom na to more Turčija v polnem obsegu vladati nad pomorsko zvezo med Črnim in Egejskim morjem, ali z drugimi besedami med vzhodno in jugovzhodno Evropo s Sredozemskim morjem.

Republika Turčija meri danes okrog 763.000 kv. kilometrov in šteje, po najnovjših podatkih 18 milijonov prebivalcev. Država je torej redko naseljena, komaj 23 ljudi na kv. km. Turčijo obliha vzhodni del Sredozemskega morja, Belo ali Egejsko morje in Črno morje. Meje na kopnem pa so v Evropi: reka Marica, ki jo loči od Grčije od izliva v Egejsko morje do pritoka reke Avde, potem zopet Marica in določena meja z Bolgarijo. Utrjeno mesto Erdene (Andrianopol) je pripadlo na ta način Turčiji. Anatolija ali azijski del države meji na severovzhodu na Rusijo, na vzhodu na Iran (Perzijo), na jugu pa na Irak in Sirijo. Anatolija je visoka ravan, ki preide na vzhodu v armensko in kurdistsko gorovje, na jugu pa v Sirijsko puščavo. Največje vprašanje Anatolije je bilo vprašanje prometa. Oblasti so z velikim naporom zgradile železniško in cestno omrežje, tako da so vanjo povezani tudi skoraj vsi gorski kraji. Danes je mogoče s Simplon ekspresom potovati čez Bospor (vlak prepeljejo posebne ladje) skozi vso Anatolijo, čez Ankaro do Aleppa v Siriji in še naprej. Ta proga in številne avtomobilske ceste so tudi v vojaškem oziru velike važnosti.

Glavno mesto republike Turčije je Ankara z okrog 150.000 prebivalci. Mesto je sodobno zgrajeno in zelo hitro raste. Največje mesto pa je Istanbul (Carigrad) ob Bosporu in šteje okrog milijon prebivalcev.

Otovci v Prekmurju. Po 20 letih se je vrnil iz ruskega ujetništva Matija Horvat, ki je bil proglašen za mrtvega. Na domu je našel drugega gospodarja. Pravičica je prisodila dom njemu po daljši pravdi — toda upniki so mu na to zadolženi dom prodali.

V Idriji je umrl Vaclav Helmih, nadpoštar v pokoju.

Mirna peč. Mulh Anton iz Kozjaka je vozil proti Doberdihu voz sliv. Pa se je zvrnil voz nanj in ga strl.

V Podzemlju je zasvetila elektrika na Martinvo nedeljo. Transformator je pri Šuteju v Gradu. Elektrika bo posvetila tudi v Kloštru in Vranovičevih, pozneje pa tudi v Krasincu.

Kobilje v Prekmurju. Teško se je poškodeval 17 letni Požonec Štefan, na kate-rega je padel hlod.

Pečarovci. V potok je padel 78 letni Matija Kovač in je utonil.

Prosenjakovci. Pri Birmanu je pogorela hiša, seno, pohoštvo in vse orodje. Sumijo, da je zažgal sam. Bil je prav veliko zavarovan.

V Markovcih je gorelo pri Adamu Gorza. Gospodar je v Ameriki. V hiši je živel običnska reva Julija Kraus.

Bodonci. Običnski tajnik Veren je poveril 17.000 Din.

Sv. Sebeščan. 6. okt. se je vršila velika slovesnost. Prišlo je 7 duhovnikov in mnogo ljudstva, ki je praznovalo 30 letnico, odkar je odšel iz fare urednik čast. Klekl, ki je imel slavnostno pridigo. — Kvaaterni teden je romalo sto fantov k Sveti Trojici v Slov. Goricah. — Društvena knjižnica je narastla in šteje sedaj 350 knjig.

— Za božič je bila uprizorjena igra "Henrik, gobavi vitez".

Črensovci. Občni zbor Tiskovne zadruge sv. Družine je sklenil nabavo nove tiskarne, ki naj prične poslovati že z novim letom v Soboti.

Koruza je dobro obrodila, tudi ajda je bila mestoma prav zadovoljiva. Škodovalo je jesensko deževje. — Po Goričkem je vinogradom veliko škode naredila toča.

Čatež. V Maleneah je gorelo pri Vogrinca. Škode 20.000 Din.

Kuzma. Francu Bokanu iz Doliča je bilo ukradenih 5780 Din iz zaklenjene omarice.

Trebnje. Mihael Omahen iz Sv. Štefan, je imel 2 leti v svinjaku zaprto pohabljenino in bolno hčer, katere ni nihče imel na skrbi po materini smrti. Sedaj je zadevo vzela v roke oblast.

UNA PAGINA DE HISTORIA

Una compilación de varias obras históricas eslovenas por **Francisco Dalibor**.

(Continuación)

En los últimos dos siglos antes de la era cristiana los habitantes autóctonos — razas celtas e ilíricas — del hoy territorio esloveno eran expuestos a una doble presión una más avasalladora que la otra: a la germana por el norte y a la romana por el sur. La presión nórdica ejercida por la raza germana de los **Cimbros** desaloja en 113 ante Jesucristo a los Nóricoos y sus allegados los Romanos. Y con esta fecha termina la historia de los Celtas en los alpes centroeuropeos.

Las huestes germanas que avanzaban por el norte eran llamadas por los Romanos — **los bárbaros**. Para contrarrestar esos avances de los bárbaros, los Romanos fundaron en 181 la colonia Aquilea, dándole el designio de un baluarte espiritual y material contra los Bárbaros. Desde dicho punto los Romanos extendieron sus tentáculos por encima del Carso hasta las comarcas alpinas. Las razas alpinas se tornaron en aliados — a veces forzada a veces voluntariamente — de los Romanos. En el primer siglo ante de J. C. las fuerzas defensivas de los habitantes alpinos ya eran aniquiladas, de tal suerte que el emperador Augustus y sus hijos tenían una tarea relativamente fácil al posesionarse en nombre de Roma de las comarcas alpinas. En el año 9 todas las comarcas hasta el Danubio eran romanas.

El inmenso territorio así adquirido los Romanos lo alistaron a su sistema gubernamental dividiéndolo en provincias y distritos, poblándolo con fortalezas militares y establecimientos agrícolas e industriales.

La población ilírico-celta en el curso de los siglos ha sacrificado muchas de sus singularidades, más no sucumbió completamente a la romanización. Muchas palabras ilírico-celtas, muchos rasgos de estructura física y espiritual de los Celtas e Ilíricos han adoptado los conquistadores germans, eslavos y otros. Solo varios siglos más tarde han desaparecido.

Un rasgo nuevo y marcante dió a la historia de las más tarde comarcas eslovenas la **expansión del cristianismo** aún durante el régimen romano. Las primeras noticias de la cristianización tenemos ya del siglo 2. Se van multiplicando en el siglo 3, numerosísimas estan en el siglo 4. y 5. Aquilea es ya en la época ante Diocleciano el foco, desde donde el cristianismo se va irradiando hacia el Este y el Norte. Bajo el cetro de Diocleciano el cristianismo estaba ya enormemente divulgado, registrándose muchísimos mártires durante las grandes persecuciones. En el hoy territorio esloveno aparecen entre los primeros en Celje (Celeia) un sabio

sacerdote san Maximiliano. San Victorino, un fructífero escritor cristiano y obispo de Ptuj (Petovia) tuvo que agachar su cbeza bajo el hacha.

Cuando por decreto del emperador Constantino (313) el cristianismo quedó declarado libre, las hoy comarcas eslovenas han sido organizadas en obispados. El culto del dios Mitre, al que obedecían los soldados y comerciantes romans pronto ha desaparecido por completo.

La romanización más o menos exitosa conjuntamente con la expansión del cristianismo fueron preparando el terreno que encontraron los Eslovenos cuando se adueñaron del mismo en el siglo sexto.

En la época del cristianismo incipiente la ofensiva romana se va transformando en la defensiva. En 165 la tribu germánica de los **Marcomanos** traspasa el Danubio avanzando hasta Aquilea. Los Marcomanos eran rechazados después de una larga guerra, la frontera en el Danubio era renovada. Sin embargo los Romanos abandonan definitivamente la intención de conquistas en la margen izquierda del caudaloso río. Las provincias de Panonia y Nórícum quedan en posesión de los Romanos; empero como comarcas fronterizas pronto se tornan en teatro de guerra de las tribus establecidas allende el Danubio. Sobre todo Panonia viene a ser un campamento de tribus conquistadoras que entre los siglos 4.—10. tienen por meta la supeditación de comarcas itálicas y balcánicas. La presión de las tribus transdanubianas empieza a desintegrarse en el siglo 4., el imperio romano después de eso entra en estado de franca decadencia.

Entre los años 267—275 el imperio romano se desprende de la peía. de **Dacia**, viéndose obligado de dejar traspasar sus fronteras por varias tribus germánicas, las cuales eran seguidas de contingentes mayores. Los primeros eran los germánicos **Vandales** — una tribu muy bestial, establecidos en la Panonia de la mitad del siglo 4. hasta principios del siglo 5. sin dejar mayormente rastros de su estada. Aún estando los Vandales en Panonia la invaden en 375 los **Cuados**, que pertenecen a aquellas tribus germánicas de las cuales escribe en 396 san Hierónimo: “Ya más de veinte años diariamente viértese sangre romana entre Constantinopla y los Alpes Julios.”

Empero daños incomparablemente mayores ha causado a los Romanos el pueblo salvaje y nomada de los **Hunos**, el que como un verdadero azote apareció en Panonia en 380 extendiendo su poder hasta la lejana Dalmacia. Los Hunos llevaban consigo pueblos esclavos y no cabe duda que entre los esclavos ya habéa Eslovenos. Las relaciones comerciales con Italia y los Balcanes se estancan o se quiebran debido al salvajismo de los Hunos. Sobre hoy territorio esloveno los conductores de los pueblos llevan sus huestes a Italia — eterno sueño de todos los pueblos nórdicos. Uno de ellos era el **Visigodo Alarich** en los primeros años del siglo 5. Ese principe arrasó a la ciudad de Emona (que posteriormente fué erigida nuevamente) hoy Lubiana, capital espiritual y política del pueblo de los Eslovenos.

Con la muerte de **Atila**, rey de los Huncos, en 453, que hizo desaparecer a la opulenta ciudad de Aquilea, se derrumbó toda la obra de este singular sanguinario.

La sucesión de los Hunos en Panonia pasa a los **Godos del Este**. La celda central del reino de Atila se torna ahora en punto de partida de este pueblo germánico, que amenaza las provincias romanas vecinas, avanzando por todo el Nórico hasta el río Drava.

Más también las fronteras del aún romano Nórico

Globokarjeva Micka je prejšela sv. Krst.

OPAZOVALEC

Rogaševci. Naša občina je pred dnevi razpisala mesto pogodbenega občinskega delovodje.

Črenšovci. V soboto, 16. novembra se je pri nas začel sv. misijon, ki je trajal do 24. novembra. Vodili so ga gg. lazaristi iz Celja.

Sebebovci. Šolski odbor je za 16. novembra razpisal drugo ponudbeno pismeno licitacijo za oddajo težaških, zidar-
skih, tesarskih, kleparskih in krovskih del.

Sv. Sebeščan. Kakor vidimo na seznamu darov za misijone, je bila tudi lansko leto naša župnija prva v Prekmurju in daleč pred vsemi drugimi župnijami pri nas. Saj smo bili med prvimi 25timi v škofiji sloh. Smo ponosni na to. Letos smo pa dobili na misijonski nedeljo še več denarja, da bomo drugo leto na seznamu še bolj spredaj. In vedite, da je naša župnija ena najbolj siromašnih v Prekmurju, torej ne bo siromaštvo krivo, če nekatere župnije dajo v take namene tako malo ali pa nič. Posnemajte nas! — Od nas je odšel g. učitelj Vrečko ki je bil pet let pri nas.

Turnišče. Naša hranilnica in posojilnica se je 25. oktobra preselila iz dosedanjih prostorov v nove, v farno-prosvetnem domu. — Nedavno je bil odlikovan z redom Jugoslovanske krone IV. stopnje naš gospod dekan Ivan Jerič. G. dekan si je pridobil mnogo zaslug pri ureditvi cerkveno-državnih odnosov v Prekmurju, zato si je visoko odlikovanje, h kateremu mu iskreno čestitamo, vsekakor zaslužil. — Naši mlatilničarji se še ne spominjajo, da bi jim pri mlačvi sneg pokril mlatilni stroj.

Elektrifikacija Ptujkega in Dravskega polja ter Slovenskih goric. Po načrtih, ki jih je izdelala elektrarna Fala in ki bodo izvedljivi šele postopoma tekom tekočega leta, bi naj dobila električni tok sledeča naselja in vasi: električna napeljava bo šla iz Rač proti Podovi, Šikolam v Cirkovec, Sv. Lovrene na Drav. polju, na Ptujsko goro do Majšperka. Dalje iz Hajdine v Slovenjo vas do št. Janža na Drav. polju. — Druga trasa bi naj vezala Ptuj z vasmii občine Sv. Marko niže Ptuja, Sv. Marjeta do Velike Nedelje, dočim bi naj daljnovod iz Ptuja do Sv. Lenarta v Slov. goricah povezal tudi kraje tega omrežja.

Murska Sobota. Pevsko društvo "Zarja" je imelo letni občni zbor, na katerem je bil izvoljen za predsednika prof. Jože Potokar, glavni pevovodja ostane še nadalje g. sodnik Grm, a njemu je dodeljen za pomočnika g. prof. Močan. Naš pevski zbor je letos dosegel zavidljive uspehe ter je s pesmijo na skrajni severni meji budil močno narodno zavest.

Širom Prekmurja. Dne 14. novembra se je iz Banata vrnila večja skupina sezonskih delavcev, ki so delali na državnem

veleposestvu. E plačo so še kar zadovoljni in tudi hrane niso grajali. Praviyo pa, da bi jim z ozirom na sedanjo draginjo morali plačo nekoliko zvišati. Vodil jih je namestnik glavnega palirja Imre Smej iz Kobilja. — V zadnjem času so se v okolici M. Sobote izvršile mnoge poljske tatvine. Preiskava je ugotovila kot tatove cigane. — S 14. novembrom je na vseh avtobusnih progah zopet začel obratovati poštni avtobus po voznem redu, ki je veljal pred ukinitvijo.

Bakovci. Pred dnevi je v medsebojnem prepiru posestnik Štefan J. na domačem dvorišču pretepel svojega starega rednika in njegovo ženo ter jima prizadejal več hudih ran. Starčka sta se zatekla v soboško bolnišnico.

DAndrejci. Naš šolski upravitelj g. Edmund Ratkai je 9. novembra v krogu svoje družine praznaval 35 letnico učiteljskega službovanja. Ves čas je poučeval na naši šoli. Kljub dolgoletnemu službovanju je še mladeniško zdrav in čil.

Renkovci. V needjlo, 4. avgusta, smo prav prisrčno sprejeli našega novomašnika salezijanca g. Magdiča Ivana, ki je dovršil bogoslovne študije v Italiji. Pevci so mu zapeli, nato jebila v dialogu deklamacija in pozdravni nagovor osmošolca Martina Ferčak ter govor novega g. kaplana Kozarja. Po sprejemu je imel g. novomašnik veečnice ter se je zahvalil za sprejem. — V nedeljo 11. avusta, pa je g. Magdič v Turnišču daroval Vsemogočnemu prvo nekrvavo daritev, na katero je prihitelo mngo ljudi od blizu in daleč. Sedanji g. novomašnik je 24. živeči duhovnik v naši fari.

Tovorni avtomobil se je prevrnil in zahteval človeško žrtev. Pred nekaj dnevi je vozil sofer lesne trvdke Rizzatto iz Ajdovščine s svojim težkim avtomobilom in priklopnim vozom v gozdovih Hrušice nad Podkrajem po znanih Turških klancah navzdol. Vozil je precej hitro. Ko mu je na neki strmini privozil nasproti drug tovorni avtomobil, se zaradi ozke ceste ni mogel primerno ogniti in se je s celim vozilom prevrnil preko škarpe. Poleg soferja jebilo na tovorniku pet delavcev. Z vozom vred je vsa šestorica zletela po bregu v nižino. Pri padcu so vsi dobili več ali manj težke poškodbe, 47-letni Franc Pintar pa je obležal na mestu mrtev.

Goriška Madona nosi ime krasna slika izpod čopiča goričana Riko Debenjaka, katero je izdala uprava Slovenca v treh barvah. Slika bo postala vsem Slovenceem dragocen spomin velike narodne zadeve. Kot nvoletni dar priložena Slovenčevem koledarju je šla v 30.000 izvodih po vsej Sloveniji.

V. Kostanjevici na Krki je v gozdu zadelo smrt tesarja Jožeta Mavsarja. Veselil se je, da bo delal pri nameravani novi farni cerkvi, pa so mu že zapeli zvonovi.

V Bučki je zaspal za večno najstarejši faran Gorec Gregor iz D. Radulj. — Letina je žalostna, edino krompirja je norma-

len pridelek.

Dol pri Ljubljani. Oni dan je bil velik haló. Ko so šli ljudje k maši, so obstali pred velikim napisom: "Konec poti", pridrveli so avtomobili in obstali... Kaj je? — Bila je prav originalna propaganda za igro: Konec poti, ki jedrama iz vojaškema življenja.

V šalovcih v Prekmurju je gorelo pri Matošu. Škode je 50.000 Din. — **V Fokovcih** je gorelo pri Katarini Čajnsček. — **V Nemčevcih** je umrl Ferdinand Červek.

V Dokležovju je napredoval v višjo skupino učitelj g. Čič Albin. — Te dni sta bila nastavljena učiteljska abiturienta Mikki Antauer v Gomilice, Čarni Koloman pa v Prosnjakovce. Gdčna Zorn Olga pa je premeščena iz Budincev v Srednjo Bistrico. — Svojevrsten rekord je dosegel zakupnik lova Jakiša Franc iz Ivanovce s tem, da jelani ustrelil 21 lisic in s tem obvaroval našim gospodinjam marsikate-ro kokoš.

Sv. Barbara v Halozah. Začela je poslovati podružnica Agrarne banke, ki daje velike ugodnosti domačinom, da se prepriči, da nebi zemljišča prišla v roke tujcem.

Časopisi v Jugoslaviji so morali dvigniti naročnino. Tiskarski stroški so porastli že za 50 odstotkov.

V Andrejcih v Prekmurju je gorelo pri Lud. Miholič. Zgorela je slama in seno. Škode 5000 Din.

Bloke. V novi vasi je bilo vlomljeno v konzum, kjer je bilo odnešenega blaga v vrednosti 20.000 Din. Odpeljali pa so vlomilci svoj plen z vozičkom, ukradenim pri Papežu v nemški vasi.

V Turnišču je smrt poela nadebudnega Toneta Štefanec. Letos bi moral imeti novo mašo, pa so ga žalostni starši mesto k oltarju spremljali v črno jamo. Njegov pogreb je bila velika žalna svečanost, na kateri ga je spremilo 25 bogoslovcev, 18 duhovnikov in silna množica.

V Ukrajini, v deezlah, ki so prišle zadnji čas pod Rusijo, doživljajo katoličani vsak dan nove nevšečnosti. Duhovniki in cerkve morajo plačevati 8 krat višje davke kakor drugi.

V španiji je bilo za časa revolucije umorjenih: 216 frančiškanov, 205 avguštincev, 269 redovnikov "Corazón de María", 178 dominikancev, 179 maristov (šolski bratje), 161 bratov krščanske šole, 119 jezuitov, 109 salezijancev, 97 usmiljenih bratov 145 karmeličanov, 97 lazaristov 50 bratov sv. Gabrijela, 47 benediktincev, 35 pasijonistov in 491 iz raznih drugih redov. To so številke umorjenih redovnikov. ažlostna statistika in slabo priporočilo za "komunistično zlato dobo".

V Italiji se je v decembru zelo poostri-
lo postopanje proti "nezanesljivim elementom", med katere seveda spadajo zlasti Slovenci. Zvemo, da je bil interniran tudi pisatelj Franc Beyk in mesto s peresom dela sedaj z zidarsko žlico pri gra-

empiezan a tambalear. Los vecinos pueblos germánicos día tras día asedian los fortines de los Romanos y estos decepcionados y pusilánimes se mueven hacia Italia. Aparece Odoaker, príncipe de los Eskiros germánicos, poniéndose de lado de los Romanos, más no pudo mantener para los Romanos el Nórico. Odoaker mismo se dirige en 476 a Roma, destituyendo el último monarca

del imperio romano y proclamándose a si mismo como emperador.

Los Godos del Este con su rey Teodorico baten en la batalla del Isonzo en 490 al usurpador Odoaker. Italia se abre al joven pueblo germano de los Godos del Este, los que en gran parte se aposeñonan de ella.

(La continuación seguirá.)

† JOŽEF GLAVIČ

je zatisnil za vedno oči v Klečetu, župnija Šmihel pri Žuženberku. 73-letni starček se je počutil še dosti dobro. 21. dec. je večerjal s prav posebnim apetitom, komaj pa je legel, mu je postalo slabo in ne dolgo potem je umrl vdan v božjo voljo.

Za njim žaluje 76 letna žena, njegova zvesta tovarišica v življenju. Tu v Argentini živita dva sinova, katerima izrekamo sožalje.

Maša za rajnega bo 16. marca na Paternalu.

ditvi utrdb v južni Italiji.

Iz postojnske dekanije so odpeljali 4 duhovnike v internacijo.

Ljubljanska škofija. Zadnji čas so bile izvršene naslednje premembe: Za šk. kaplana in tajnika ord. pisarne je nastavljen Stan. Lenič, za spiritala v zavodu Sv. Stanislava Karel Truhlar, za prefekta Ivan Janež, kaplan v Vel. Lašah, Fr. Dolinar in Jož. Zabkar. — Premeščeni so: dr. Lud. Čepon, prefekt v Št. Vidu, za kateheta in cerkv. predstojnike pri uršulinkah v Šk. Loki; Fr. Sartori, član kapucinskega reda, za kaplana pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Jožef Rott, žup. upravitelj v Hotiču za ekspozita k Sv. Joštu n. Kr., Ivan Kopač, prefekt v z. sv. Stanislava, za kaplana v Poljanah n. Šk. L.; Franc Čampa iz Šmartnega pri Lit. za kaplana v Mengoš; Ivan Dolšina iz Vodice za kaplana v Šenčur p. Kr., Ivan Javornik iz Cerkelj ob Krki za kaplana v Vodice; Ivan Knafelj iz Črnomlja za kaplana v Kočevje; Metod Mikuž iz Kočevja za kaplana v Šmartno pri Lit.; Viktor Schweiger iz Poljan v Križe; Al. Sterle iz Sodražice za kaplana v Šmihel pri N. m.; Jožef Šolar iz Križev za kaplana v Sodražico. — Nameščeni so: P. Engelhard Štucin O. F. M. za kaplana pri cerkvi M. ozn. v Ljubljani; p. Metod Kranje O. T. za kaplana v Črnomlju; Alojzij Nemeec Soc. Sal. v Boštanju. — Na župnijo Mirna peč je bil nameščen Anton Petrič, bivši kaplan v Mengšu. — Za župnika pri Sv. Jakobu o. S. je imenovan Karel Supin iz Tržišča na Dol. — Na župnijo Dobrava pri Kropi je bil umeščen Fr. Kokel od Sv. Jošta. — Za duhovnega svetnika je bil imenovan Ivan Opeka, župnik v Šmartina v Tuhinju.

Ptujska gora. Preteklo poletje se je na Gori živahno delalo. Razen prenovitve zunanosti svetišča M. B. in higiensko urejenega javnega studenca za romarje, je tukajšnja občinska urava utrdila in kanalizirala cesto, ki vodi na trg. Sedaj lahko privozi vsak avto tik pred mogočno baročno cerkveno stopnišče na trgu. Cesto bi bilo še treba dobro našodratiti, da se ne bo pozimi spet razlezla. Imamo še več bližnjic, ki vodijo k cerkvi. Tudi te bi trebalo urediti in oskrbeti z napisi. Razen tega je še več sličnih javnih potreb v neposredni bližini svetišča M. B. treba urediti.

Solski upravitelj g. Kerkler si je letos lepo uredil in prezidal svojo vilo na trgu.

Na serpentinah v Podlogah na cesti pod Ptujsko goro jeutrgal plaz cestni nasip v dolžini 13 m in 3 m na široko ter ga poglaval v globok prepad.

Pet rodov pri pogrebu. V Vojni vasi so zakopali Marijo Vajs iz Loke pri Črnomlju. 18 letna se je poročila. Žive še štirje

od njenih otrok. Od teh ena hčer je poročena z gostilničarjem Špreicerjem. Njena hčer ima ljubljanskega notarja Ušlarkarja. Z njegovo hčerjo Bredo je poročen brežiški zdravnik dr. Peček. Njunima otrokoma Bredici in Markotu je bila torej pokojna pra-pra-babica.

Tovarna motorjev v Belgradu. Doslej mali obrat v Rakovici je bil znatno povečan in bo tovarna izdelovala vse sestavne dele za automobile.

V Sent Jerneju na Dolenjskem je umrl Janez Krhin, ki je bil 12 let šentjernejski župan. 35 let je deloval pri Prosvetnem društvu. 62 leten je odšel v večnost.

Mohorjeva družba je ob priliki svoje 80 letnice dobila za odlikovanje Red sv. Save I. razreda.

Sv. Lucija poročil se je trgovec Valdo Taljat z Milko Rejec v Nemškem Rutu.

Stržišče pod črno prstjo. Letina je bila skromna. Le košnja je bila izborna. Žal je bilo sonca premalo za mirno sušenje. Žita je bilo precej, ajda je pa bila prav skromna.

Novo vino je dobilo uradno nastavljenecene 2—2.40 lir.

Sent Lovrenc na Dravskem polju se ponša z "umetnim komarjekom". V gramoznici poleg postaje, od koder so izpeljali že na tisoče vagonv kamenja, je nastala velika mlaka, kjer je kotišče milijard komarjev. Prebivalci prosijo, da naj se tisti komarjek zasuje.

Na Koroškem so se spomnili 100 letnice prošta Lamberta Einspielerja, prvega slovenskega poslanca za Koroško v dunajskem parlamentu. Rojen je bil 10. septembra 1840, umrl je kot čelovški prošt 1906. Bil je eden največjih slovenskih narodnih delavcev na Koroškem, posebno zaslužen za Mohorjevo družbo.

Na Koroškem so za čas vojne postavno ukinjali zapovedani cerkveni prazniki.

Trnje v Prekmurju. Nož je dobil v rebra na svatbi. Prišle so "maškare", ki so

si prilastile preveč pravic in nekdo, oblečen v maškaro je dobil nož v rebra, ker se pametnim besedam ni hotel podrediti.

Sempas na Vipavskem je dobil novega župnika. Doslej upravitelj v Soči in Trenti je bil Hermenegild Srebrnič imenovan v Sempas.

Ivan Omerza, večletni kaplan v Sv. Jakobu v Trstu je bil imenovan za častnega kanonika tržaškega kapitlja.

Sv. Križ pri Trstu. Mons. Andrej Furlan je praznoval 70 letnico svoje starosti. Poromal je tedaj na Sveto goro.

Kal nad Kanalom. Rojak zlatomašnik monsg. Ign. Valentinčič je na poseben način slavil svojo zlato mašo tudi v Kalu, kjer je bil krščen in pel tudi novo mašo. Slovesnost je bila zelo ganljiva. — Umrl je Izidor Ivančič, trgovec in trafikant.

Sv. Lucija. Težak avto je ubil kolesarja mladeniča Kriveca iz Dol. Tribuše. Tragični sinov konec je zbudil v spomin nesrečno smrt njegovega očeta, ki se je ubil pred leti v nekih skalah.

Trst. V Ladjedelnici sv. Marko v Trstu je bilo pokradenega za veliko vrednost dragocenega orožja.

Sneg je zapadel po mnogih krajih v Sloveniji že 28 okt. in naslednje dni in sicer tako debel, da je napravil na drevju zelo mnogo škode.

Pri Sv. Andražu v Halozah je umrla spoštovana gospodinja, vdova Barbara Hvalec iz Okiča. — Sneg je napravil zelo mnogo škode. — Vina je bilo malo. Prodaja se po 10 din liter.

Sv. Barbara. Kmetje so dobili od oblasti semensko pšenico. — Dela na potoku Beli so lepo napredovala. Za sedaj je pa zmanjkalo denarja, ki ga je treba še 1 milijon.

Čirkovce. Na nedeljo Kristusa Kralja je bil slovesen blagoslov povečanega prosvetnega doma.

Mariborsko bogoslovje je bilo z odlokom ministra dr. Korošca povišano na stopnjo višje šole, to je vseučilišča. Ta odlika je bila dana 23. avg. ob 140 letnici rojstva Antona Martina Slomška, ustanovitelja mariborske škofije in bogoslovja. Za prvega rektorja je bil imenovan dr. Josip Hohnjec, najodličnejši profesor na mariborskem bogoslovju.

Lendava. Za učitelja petja je bil nastavljen Jožef Ritoe iz Dobrovnika.

Cerklje na Gorenjskem. To zimo se je vršil gospodinjski tečaj. — V Sp. Brniku je gorelo pri Vrtniku.

Litija. V Gradiških Lazih sta slavila zlato poroko Nace in Lojza pri Lenartovih.

V Mokronogu je že odobren načrt vodovoda in dovoljen kredit.

Metlika. Vinska kupčija dobro stoji. Novo vino po 10 Din, staro po 12 Din.

Rateče ob Savi. Na Vrhovem se bo zgradila šola. Je že izbran prostor in bo izpolnjena želja okoliških vasi: Prapetno, Log, Loška gora in delno Hotemež.

Melinci v Prekmurju. Novomašnik Duh Stefan iz reda oblatov je zapustil rojstni kraj in odpotoval v Italijo. Slovo je bilo zelo ganljivo.

V Soboti je bil odkrit spomenik prekmurskim književnikom. Ima obliko zaprte knjige.

"Novine" so se z novim letom podražile in je sedaj naročnina 34 Din letno. Za Argentino je naročnina 76 Din.

Prof. dr. Jančez Plečnik, brat slovečega arhitekta Plečnika je umrl.

FRANC KLAJNŠEK
v mestu Bs. Aires edini slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in preračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.
MARCOS SASTRE 4363
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

HOTEL IN RESTAVRACIJA
"PACIFICO"
ANTON BOJANOVIČ
CHARCAS 767-9 Telef. 31-8788.
Modern hotel, zračne sobe, izvrstna postrežba, hladna in gorka kopel.
Cena 3—5 \$ s penzionom.
Blizu Retira! V centru mesta!

UMETNO STAVBENO MIZARSTVO
KOVINSKA OKNA IN POLKNA
FRANC BANDELJ
Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsa kovrstna kovinska dela.
AV. DE LOS INCAS 4821
Telef. 51-5184.

LISICA ZVITOREPKA

LISICA NA ZATOŽNI KLOPI

“Molči!” vzroji kralj, “tvoje ščebetanje in dobrikanje ti prav nič ne pomagajo! Tvoje zločinstvo je očito in vpije po maščevanju. Nisi li kršila občnega miru, ki sem ga zaukazal? Le eno žival, kar jih je nisi še nikdar priščenila! Mnogo je prič, ki te dolže roparstva in zaplotnega tolovajstva.”

“Gorjé! Bridke solze pretakam po svojih otročičkih,” zajaska Grebenjak, “moja najljubša hčerka...”

“Očak Grebenjak”, mu prestriže kralj besedo, “primojdu, zapri svojo kljun, pa si ne brusí jezička! Daj mi vendar izgovoriti! S hudodelko obračunam jaz sam samec, in zares, pošteno ji zasolim!”

Nato se vzravna jarni kralj pokonci, zbere vse moči svojega trhlega telesa in renčeeč vzklikne: “Meniš li, hinavka, da verjamem tvojim besedam, ki se ti sladké ko med iz ust cedé? Zaman mi govoriš o ljubavi in zvestovi ne prelesti in ne prevaraš me. Le žlobudraj in se sladkaj, kakor ti je drago, tvoje dejanje in nehanje je vendarle sama pregnanost. Nečramno si ugled kraljeve krone blatila, predržno si sramotila moje poslance. Grdo si preplahotala Miškota, mojega krvnega bratrana, in Krnjava si oslepila na enem očesu; moja najboljša junaka si pripravila v nečast in propast. Toda ne bom ti še dalje ušes nabiral. Čemu bi poučeval roparico rjavo, ki se ji maje za glavo!”

Ko je lisica začela te ostre besede, je zadrževala kakor šiba na vodi. Vendar pa se je še premagala in drzno vprašala: “Sem li jaz kriva Miškotove sramote? Ali se naj meni štejejo v zlo budalosti, ki jih je užagal? Je li sladkosnedežu bilo treba kaliti mir in dražiti marne čebelice v tihem domovanju? Saj ima vendar plena v izobilju po dolinah in planinah; čemu je šel torej iztikat za strdjo na dvorišče čebelarjevo? In zdaj naj trpim jaz, ker je obilzavi snedeč za svojo predrznost izkupil rdečo kapo in zapravil rokavice? Ni li Miško zatrepan in močan? Zakaj se torej “jarni junak” ni otepel sovragov? Kmetavse in tesarje in čebelarje naj bi bil pošteno ožehal in prebikastil, pa zbil in spoprijel bi se naj bil, kakor se takemu hrustu spodobi, ne pa da jo sramotno poseđi po vodi — in mogočnemu tesarju bi ne bilo treba tožiti, da mu je slaba peča!... In tudi mačka Krnjava, milostni kralj, sem docela dostojno sprejela. Naj le pové, ali ga nisem hotela pogostiti z vsem kar sem imela dobrega v hramu in kleti. Pa prevzetno mijavkalo je po vsej sili hotelo nad miši, četudi sem ga varila, kar se je dalo. Zadene li mene krivda, ako jo je izkupil za svojo prevzetnost? — Jasno je ko beli dan, milostni kralj, da Miško in Krnjav le zaradi svoje zatelebane pogoltnosti zašla v nesrečo. O seveda, zdaj bi pa rada sladkosneda poslanca meni na rovaš zarezala vse, kar sta izkupila za svojo obletnost! Vi pa, moj kralj, gotovo ne boste pustili, da bi se Zvitorepka pokorila za grehe drugih! Sicer pa storite po svojem prepričanju! Dasi je stvar povsem jasna in záme ugodna, vendar pristoji sodba edino le Vam. V mojih besedah ni nikakega hinavstva; ponižno pričakujem Vaše razsodbe, mili moj kralj. Ako me obglavite, obesite za vrat, oslepote, razmrevajte, živo pokopljete ali ce-

ló utopite, sevrete ali na grmadi sežgete: vse hočem voljno pretrpeti in drage volje umreti! V Vaši oblasti sem, gospod moj in kralj; zakaj Vi ste velik in mogočen, jaz pa sem majhna in slabotna. Moja smrt Vam ne bo na korist in ne na čast.

Naj se sodba glasi takó ali takó, Zvitorepka Vam uklanja glavó!”

Tako je besedičila Zvitorepka in vse živali so umolknilé.

Nato je stopil oven Belin pred vrste in zaklical na glas: “Zdaj se naj pritoži, kogar kakšna krivica peče! Zdaj je čas, da vsak govori, a pozneje na jzejek za zobmi drži!”

In izstopili so iz vrste medved Miško, volk Lakotnik in maček Krnjav ter so razvneto tožili Zvitorepko. Veliko drugih živali je sledilo njih zgledu: merjasec ščetince, osel Sivec, majčkeni Breče in pes Vaška, kozel Rogoč in koza Meketača, zajec Plahun, bistrooka srna, rogati vol čili konj in še več drugih. Prerivali so se na vso moč, zakaj vsakdo je hotel prvi razložiti svojo pritožbo. Privršele so ščebetaje tudi ptice, na čelu jim krokar Črnuh in šoja Stražimira, za njima gosak Vrtokljun, goska Gaga in raca Patka, na posled tudi škorec Čebljač, sinica Repačica in vrarbič Prosoj. To je bil šunder in vrišč, čivkanje in pivkanje, da ni bilo slišati lastnega glasú. A najbolj je razgrajal petelin Grebenjak in njegove kure in picike; plahutali so s perutnicami, jaskali, rahtali, krhotali in kokodajskali, kakor da je sodni dan napočil. In vse to razpaljeno besedičenje in kričanje je bilo naperjeno zoper Zvitorepko; vsi so ji nabirali ušesa, vsi so zahtevali njeno smrt.

Pritožbo za pritožbo so razlagali kralju, nove in stare dogodljaje. Še nikdar na nobenem shodu se ni toliko govorilo, še nikdar nikjer tako strastno in razvneto. Toda Zvitorepka ni bila zastran izgovorov nikdar v zadregi; opravičevala se je tako lepo in besedičila tako verjetno, kakor da je vse sama gola resnica. Karkoli so pripovedovali Miško, Lakotnik in Krnjav, vse je tako zasukala, da je tožnikom kar sapa zaprlo. Jeziček ji je tako gladko tekel, da so se vsi čudom čudili, še celó njeni neprijatelji.

Naposled pa je Grebenjak s svojimi pričami vendarle spravil lisico v škiprce. Zvitorepka jesicer drovratno tajila vse, kar so pričali štirje petelinčki, Kukurik in Kikravec, Kebček in Svetlorepček. “Zakaj”, je dejala, “nikjer ne verjamejo pričanju svedokov, ki so tožniku tako blizu v sorodu!” Toda čujež in Pazi, ki sta bila ugrabila mrtvo Brskljo lisici iz gobe, to sta bila možaka, poštenjaka od nog do glave, in o njunih besedah ni bilo nikakega dvoma. Ta dva sta nastopila zdaj proti Zvitorepki in sta razložila vse po resnici in pravici, kako sta zasačila roparico na lieu mesta. Tem kremenitim besedam tudi Zvitorepka ni mogla kaj; kar sapa ji je zaprlo.

In zdaj je bilo po njej! Kraljevi sód je sklenil soglasno:

“Lisica Zvitorepka je zakrivila nebroj lopovščin; zato jo obsojamo na smrt. Hudodelko zvežite, vklenite in s konopcem obesite na vislice!”

Vse govoričenje ni rjavki prav nič hasnilo; s svojim muhovanjem je ostala na cedilu. Od kralja ni bilo upati nikakršne

pomoči več; on sam je oznanil zbrani množici strogo obsodbo. Šele zdaj, ko so jo pograbil in zvezali, je pomislila neugnana hudodelka na svoj žalostni konec.

“Blagovolite dovoliti, kralj moj in gospod”, pravi Lakotnik, “da še nocoj izvršimo obsodbo! Krnjav vé za debelo suho vejo tu blizu; kar nanjo obesimo Zvitorepko!”

Krnjav je res vedel za suho vejo, toda obveljal je nasvet Miškotov, ki je dejal: “Počakajmo rajši do jutri, da postavijo vislice; podnevi bo večja svečanost!”

In odtirali so Zvitorepko v temnico, kjer je v smrtnem strahu pričakovala vzhajajočega solnea.

ZVITOREPKI GRE ZA NOHTE

Petelin na svislih jebil šele prvič zapel, ko so se zbrali Miško, Lakotnik in Krnjav, da popeljejo lisico v smrt, kakor je bil kralj zaukazal. Zvezano ujetnico so odvedli na trato, kjer so bile postavljene vislice.

In maček je dejal volku: “Nam vsem je dobro znano, da ste usmiljenega srca, gospod Lakotnik; toda danes je treba, da ste neizprosni in trdi kakor kamen. Pomislite kako je Zvitorepka svoje dni povzročila, da so Vam obesili Vaša dva brata; nikarte pozabiti, kako je takrat zbijala šale, in vrnite ji danes šilo za ognjilo. Pa tudi Vi, junak Miško! Zdaj Vam je prilika, da se osvetite potepenki, ki Vas je na Kozoderčevem dvorišču speljala v tako zadrego. Spomnite se razjarjenih kmetov, ki so Vas opeliskali in ožemtali, da ste v omotici pozabili celó klobuk z rokavicami vred. A vi, drugi gospodje, držite krepko, da se vam rjavka ne izmuzne; zakaj Zvitorepka je od samega zlodeja. Če nam jo danes popiha ne bo nam več tako lepe prilike, da se znsimo nadnjo. Torej le brž na delo, da povrnemo lisici zlo, ki nam ga je vsem nakopala!”

Lakotnik pa ga zavrne: “Kaj ti ne pride vse na misel prijatelj Krnjav! Čemu ta opomin? Priskrbi nam rajši močan konopec; zakaj če bi le-tega imeli, bi Zvitorepkin golt že davno občutil, kako težko je truplo pod njim!”

Lisica je molčé poslušala to besedovanje. A zdaj izpregovori tudi ona: “Ako ste mi res tako gorki, gospoda moja, in že nestrpno hrepenite po osveti, čemu se ne pobrinite in mi brž ne upihnete bornega življenja?... Ni klek da bi Krnjav ne izvohal kake vrvi, saj še ni dolgo tega, ko jo je poskušal na lastnem vratu! Kam si pa spravil konopec, ki ti je visel na tilniku, prijatelj, ko si jo odkuril s kmetovega skednja?... Čudno se mi zdi tudi to: Prav vidva častiti stric Lakotnik in pa Vi Miška, ki ste s kraljem v sorodstvu, v najbližnjem sorodstvu, sta izbrana da izvršita krvavo obsodbo? Vaše kneževske roke naj se omadežujejo s takšno brnjavo potepenko kakor sem jaz? Res, visoko me čislate, vrli rablji, in posihdob bo ta služba izmed prvih v kraljestvu!”

(Dalje sledi.)

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

4. Pismo župnika-komunista

Spoštovani gospod!

Skušal sem Vam razložiti, kdo je "siromak". Toda vsebina še ni izčrpana, kakor tudi ubožcev ne bo nikoli zmanjkalo. Saj Gospod sam pravi: "Ubožce boste vedno imeli med seboj".

Danes se vrnem torej na isto snov z željo da bi doumeli "modrost ubogega in pomoči potrebnega".

Prav dobro pravi kodeks iz Malines (važen kat. spis): "Ker so gospodarske zadeve človeka odvisne od človeka, jih je mogoče prav doumeti in razložiti le na osnovi točnega poznanja človekove narave in skrivnih činiteljev psihološkega in moralnega reda, ki v človekovem življenju sodelujejo. Vto spadajo nujno tudi metafizični pojmi človekove narave: izvor, cilj, vrednost človekova v razmerju do soljudi in družabni odnosi... Nujno potrebno je torej poznati **one, ki so spodaj.**

Morda Vas vse to vendarle nekoliko zanima. Zato bom ponovil besede, ki jih je zapisal "Nice Lotus": Duhovnik sem, in tako morem doznati marsikaj, kar je drugim nedoznatno o revolucionarnem duhu; kar je drugim nevidno v pogledih, nasnehu, obnašanju množice tistih, ki so danes naši sovražniki zato ker smo prezrli včeraj, da so naši bratje...

Tudi me plaši v tej nenavadni borbi, ko vidim popolno nebriznost premnogih, ki spadamo v vrsto dostojnih ljudi.

Boli me, ko gledam kričeče nesorazmerje med nujnimi in neobhodnimi potrebami moralnimi in materialnimi, katerim je treba pomoči — in kričečim pomanjkanjem sredstev za odpravo.

Mislil da je ni bolj trpke bolesti, kakor ona, ki muči srce, kadar gledaš bedo in bolest in ne morem pomagati... Prav danes mi je neka dobra duša rekla: Kadar sedem k mizi, mi da Bog to milost, da ne mislim na tiste, ki nimajo grizljaja za lačna usta, kajti sicer bi ne mogel niti jesti. In je res tako.

Zato se obračam do Vas in prosim z besedo prosjakov: "Gospod, v božjem imenu in iz ljubezni do Boga: jaz bi rad, pa ne morem, Vi pa morete, pa nočete: spreobrnite se, da boste pri volji priskočiti ubogim na pomoč in bom jaz mogel biti posrednik pri poravnavi vaših dolžnih povračil." Pravim "povračil"! Saj sem že preje povedal, da vse kar je Vam čez potrebo, je last ubožcev. — Samo da niste tega že pozabili!

Ivan, patriarh v Carigradu, je zbral škofijsko osebje ob svojem nastopu in jih poslal: Pojdite po škofiji in natančno zapišite vse tiste, ki so moji gospodarji in dobrotniki". Niso razumeli zato jim je pojasnil: "Moji gospodarji in dobrotniki so prosjaki in ubožci, kajti prav oni mi morejo pomaagti, da dosežem božje kraljestvo". — Naj dostavim da so temu Ivanu dali dva pridevka: "Milosrečni" in "Miloščinar".

Lepo bi se tudi Vam podal tale pridevek!

Lepo bi bilo! "Žalibog je postopanje premnogih katolikov zakrivilo, da so delavski sloji zgubili zaupanje v vero Jezusa Kristusova." Tako je zapisal sveti oče.

Da, Vaša dolžnost je, ljubiti delavce in ubožce: toda ne na papirju in z jezikom, temveč s praktičnimi sklepi in dejstvi! Naj Vam tudi povem motive te dolžnosti kar z besedami svetega očeta na vernike v Mehiki: "ker je življenje delavcev baš najbolj podobno življenju našega Gospoda".

Brez ovinkov, dragi gospod! Treba se je spreobrniti. To se pravi: obrniti se na drugo stran... premeniti misli in življenje.

"Dan, ko je kdo strl vezi, v katere ga je zamotal denar, je dan njegove rešitve" je zapisal mons. Baunard.

Rešitve zanj, da nekoč ne bo vržen na dno pekla kot oni bogatin iz Evangelija; pa tudi rešitve iz bede za

premnoge krivično prikrajšane pri imetju radi nepravice razdelitve bogastva.

Sveti Franc Salezij kliče "da Vam je Bog izročil Vaše imetje, zato da ga prav gospodarite in da donese sadove in korist". Nikakor se ne more dopustiti poleg Kristusovega Evangelija ubogih drug evangelij nasilnikov in bogatinov, ki oznanja zatiranje in izrabljanje jenižanih in slabotnih in daje nebrzdano oblast nad imetjem!

Stavil bi, da ne uganete, kje je najti nauk, ki ga potrebujete o pravi rabi denarja... Čujte! Vkovanega v papeškem denarju! Kovanci Inocenca XII kličejo: **Ut detur** (zato, da ga daš). Benedikt XII naroča: **Solacium miseris** (tolažba bednim). **Quis pauper? Avarus!** (kdo je siromak? skopuh!) kličejo novi Klementa XI. Klement XII je ukoval besede sv. Petra: **Kar imam, to ti dam**, Klement XIII pa je naročal v svojih denarjih: **Da nepozabiš ubožcev!**

Toda ni vse samo dar! Treba je tudi opustiti vsak videz ponižujoče oblasti in očitovanja... Kolikor bolj bodo sami oblagodarjeni občutili kaj je duh prave ljubezni zaradi Kristusa, toliko bolj se bodo otresli predsodkov, da je krščanstvo zapravilo svojo vrednost in da je Cerkev zaveznica tistih, ki se maste iz dela drugih, tako naroča Pij XI.

Siromak pa je željan tudi ljubezni. Nikdar ne bom pozabil tegale prizora: V svojem kotičku je nemarno ležala mačka in lizala svoje mladiče. Mali sirotek ves shujšan in strt je opazoval ta prizor. Ko sem vprašal, kaj premišljuje, mi je odgovoril: Mislil sem, da je tole mače bolj srečno kot jaz, kajti jaz nimam nikogar, ki bi me rad imel...

Globoko v srce se mi je vrezala ta beseda... In koliko jih je tako kot on...

Pa ne samo, dragi gospod, se je treba skloniti do ubožca zato ker je potreben in zasluži, temveč tudi, ker je vaš brat, ker je Vaše družine. V žilah siromašne žene, ki je danes ob 6 uri prejela sveto Obhajilo, se pretaka ista zveličavna Kri Kristusova kot po Vaših, ki ste se obhajali ob 10 uri.

Če bi kdaj stopila pred Vas vaša mati z razcepamo obleko in umazanim krilom in shujšanim obrazom, ali bi zato ne bila več Vaša mati? Ali bi zato nehali ljubiti jo?... Zato ponavljam, da je siromak iz Vaše družine, iz družine Njega, ki ga vsi nazivamo: Oče naš.

Še več. Da boste gotovo pravičen z njim, da ga boste razumeli, da boste z njim sočutili, morate videti v ubožcu samega Gospoda Jezusa. Ravnajte se po naročilu Vincenca Pavelskega, ki svojim sestram naroča: "Ker je Vaša prva naloga služiti ubogim kakor Jezusu samemu, je treba to smatrati za več kot pobožne vaje same, ker je redkokdaj kaka stvar bolj važna in bogoljubna, kot pomagati Jezusu v osebi ubožcev.

Maksim Camp, sovražnik naše vere, je odkritosrečno zapisal: "v blodnjah življenja je najboljši kažipot vendarle vera. Brez koristoljubja govorim: tega kažipota še nisem mogel zlomiti. Ko bi znal, ko vodi "pot v Damask", bi segotovo držal pota vere.

Pot v Damask? Lahko Vam ga pokažem. Ni treba iti s svetim Pavlom do Sirije. — Dovolj je stopiti čez Riachuelo in Av. General Paz. — Tam je Vaša pot v Damask.

Oni široki rdeči obroč okrog mesta, kjer se ubija peščica gorečih duhovnikov, da bi odprli Kristusu pot do sre; ki nimajo drugega kot siromašen talar in dolgove, ker ne morejo iz nič čudežev delati... pomagajte jim, da bodo mogli iz "nekaj kaj storiti". To je Vaš Damask.

Še to: Pavel je ostal slep. Bog ne daj tega Vam, pač pa da se Vam oči na široko odpro!

Z Bogom!

A. E., Ciudadela.

DUHOVNO ŽIVLJENJEPasco 431
Buenos Aires, Argentina**CORREO ARGENTINO****TARIFA REDUCIDA**

Concesión 2560.

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE
Obrnite se na**SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA****ŠTEFAN LIPIČAR**

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

Obrnite se v vseh pravnih zadevah na našega prijatelja
spretnega advokata**Víctor E. Clement**

A B O G A D O

Estudio: SAN MARTIN 233, IV.

Horario: 10—12, 15—17.

Telef. 33-6435; 63-3253

... su Banco amigo**NAŠA BANKA** Vam nudi tri
velike prednosti. Poslušajte!Postregel Vam bo uradnik v
domaćem jeziku in z največjo
vljudnostjo.Naše večje osobje vam
je zagotovilo, da bo
Vaš nalog najtočneje
izvršen.Daje vam naša banka
popolno sigurnost za
bančne posle.Vsa denarna nakazila
v domovino morete to-
rej poslati pod naj-
boljšimi pogoji potom
naše banke**JUGOSLOVANSKI
ODDELEK****BANCO HOLANDES UNIDO**SUCURSAL BUENOS AIRES
Casa Central: Bm. Mitre 234Agencia N° 1: Corrientes 1900 - Agencia N° 2: Cabildo 2426/30
DIRECCION GENERAL: CURACAO (AMERICA CENTRAL)**“SLOVENSKA KRAJINA”**

Drüštvo “Slovenska Krajina” je imelo dne 9. februarja svoj drugi redni občni zbor, šteri se je zvršil v najlepšem redi, in soglasju. Po nešternih točkaj programa, so se vršile volitve, na šterih je bio stari odbor z veliko večino izvoljen. Volitve so se vršile tajno z listki. Lepo se zahvalim v imeni celoga odbora, vsem članom in članicam za njihovo zavüpanost v odbor. Sma pa tüdi vsaki po svojih močeh pošteno vršili svojo dolžnost. In tüdi v naprej šcemo pošteno skrbeti za dobrobit članstva in za napredek drüštva.

Zdaj vam pa naj ešce enkrat pojasnim o predlogi, ki smo vam ga razposlali, in ste ga z vašim podpisom potrdili. Tou je: či umerje član, ali članica, ali njih maloletna deca do 14 leta, dobi dostojen sirnašni sprevod. Deca či je od familije samo: oče ali mati član, pa polovičen sprévod. Tou se pravi: či sta oba živa pa je samo eden iz medju njiva član. Gde pa nega žene, ali muža, pa deci glih tak pripada kak je tou v prvo točko navedeno celji sprévod. Či je pa žena nej članica in či umerje njój ne ide sprévod. Zato glédajte, da vpišete žene tüdi, da bodete tak imeli cejla familija polne ugodnosti. Za žensko gdje je bio mož že član, prosta stopnine, glih tak maloletna deca do šestnajstoga leta, gde so stariši člani lahko pristopijo kak člani brez stopnine. Pa bodo imeli tak vsi cejle pravice.

V slučaji betega pa ima pravico do bolniške podpore po leto dnevnem članstvu ali od meseca kda je pristopo na leto dnij. 2 pese na dén član, članica pa 1 peso. Či je bio osem dnij, nej zmožen za delo, in pod zdravniškov oskrbov. 30 dnij v tem tekočem leti. Tou se pravi či je bolezen dugša nemre se mu več plačati kak samo za 30 dnij.

Zato se more vsak bolnik prijaviti pri predsedniki za socialne podpore, ki je **Andrés Gomboc, Dean Funes 254, Avell.** ali pa pri drüštvi s potrdilom drüštvenoga zdravnika.

Poštüvani rojaki, tak vidite, či drüštvo skrbi! Či položiš tej 12 pesov ka pláčaš na leto v banco kelko interesa ti dá? Na najvišji percent $5 \times 12 = 0.60$ etv., v drüštvi pa dobiš 60 pesov, pa ešce drüge ugodnosti, kak zdravniško olajšano pomoč in sprévod.

Záto dragi moji rojaki, držimo vküp, delajmo vsi složno, da pridobimo več članov! Ne čakajmo vse od ednoga. Ka eden sam nemre gráda zozidati. Vsi sküпно pa lahko dosta napravi-mo. Záto vas ešce ednok pozivam vse rojake Prekmurec in Slo-venec bodimo si složni in korajžno naprej!

Blagajniško stanje je: \$ 1314.15 centov; v Banci naloženi 1150 pes. Interesa \$ 9.55. Tüdi se lipou zahvalim vsem sodelo-vailem pri prireditvi 15-ga feb. Posebno igralcem, pevceim in pa g. tajniki Rožmani, ki je preveč dosta posla imeo.

Z drüštvenim pozdravom vas pozdravljam vse rojake, člane in članice, vam vdani

Adalbert Preininger, predsednik.

*

Prireditev 15. februarja.

Prireditev 15. febr. je lepo uspela. Materijalni dohodek je bil mal, ker je bilo mnogo troška; moralni uspeh jebil pa raz-veseljiv.

Zbralo se je kakih 250 rojakov.

Program se je otvoril s petjem. Zelo smo bili veseli pesmi-ce: “Slišala sem ptičko pet”. Le to je velika želja, da bi se pevski zbor pomnožil. Koliko je zmožnih, ki bi lahko dopri-nesli k prosperu drüštva in k lepoti službe božje! Pristopite!

Osrednja točka je bila komedija: “Lažizdravnika”. Gelt (Boštjan) je že priznana postava na našem odru in neprekosljiv. Angela (Jera) se je že tüdi udomačila na odru in tako tüdi Jožek Ivanič (Lipe), Tine Gjörök (zdravnik). To pot so se po-javili tüdi nekateri novi obrazi, katere je Martin Kustec že kar lepo uvedel v odersko delo. Posebno Karel Balazic je dokazal lepe igralske zmožnosti. Prvič je nastopila, in to s prav lepim uspehom Skaperjeva. Tudi Vrečič je lepo nastopil. Posebno pri-znanje pa gre Rožmanu. Njemu gre poleg uspelega nastopa tüdi zaslug, da je vse pripravil za prireditev.

Gromki smeh med igro je bil najboljše priznanje igralcem.

Po igri se je nadaljevala zabava v veselem razpoloženju.